

R. Kelényi Angelika

BÉCSI KERINGŐ

álomgyár

ÁLOMGYÁR KIADÓ
2023

A szerzőtől az Álomgyár Kiadó gondozásában megjelent:

Az agyam eldobom, 2014, 2017

Negyven felé pártában, 2014, 2023

Egy hajszálon múlt, 2015, 2023

Válsághelyzet, 2015, 2023

Szulejmán és a magyar udvarhölgy, 2016

Szulejmán és a kolostor rabja, 2016

Szulejmán – Sorozat és történelem, 2016

Az Ártatlan-trilógia, 2017–2018

Riva nővérek-sorozat I–IV., 2018–2019

Az agyam eldobom (átdolgozott kiadás), 2021

Átkozottak, 2021

Heaven – A Leszármazott, 2021

Manna Marina, 2022

Caroline Wood-sorozat 1–9., 2019–2023

© R. Kelényi Angelika, 2023

Hungarian edition © Álomgyár Kiadó, 2023

Minden jog fenntartva!

Szerkesztette: Soós Tibor

Tördelő: Dubecz Adrienn

ISBN 978-963-5708-47-5

Álomgyár Kiadó, Budapest, 2023

Felelős kiadó: Nagypál Viktor

Elérhetőségeink:

+36 1 770 7890

admin@alomgyar.hu • www.alomgyar.hu

www.facebook.com/alomgyar

instagram.com/alomgyarkiado

1.

Laurentino Marcetti báró kinyitotta a szemét. Oldalra pillantott és elhúzta a száját. A nő még aludt, arca a reggeli napsütésben közel sem tűnt olyan bájosnak, mint este, a gyertyák jótékony fényében. Sápadt és megviselt bőre, a szeme alatt húzóódó sötét karikák, sárgás haja és színtelen, vékony ajka nem is emlékeztetett arra a vérbő, életvidám, buja kokottra, akit tegnap a klubban, enyhe részegségében megkívánt. Már az éjjel ki akarta dobni, de az alkohol győzött, és elaludt, mielőtt megtette volna a szokásos óvintézkedéseket.

Soha nem hagyta, hogy a szajhák nála maradjanak. Soha. Utálta volna, ha a reggel az előző esti néhány perces vágy tárgyát maga mellett találja... És most mégis. Mégis ott feküdt ez a kiélt arcú, ki tudja hány férfit kielégítő éjjeli lepke az ő hófehér damaszt párnáján – melyen sötét foltot hagyott szénцерuzával kifestett szeme –, és finoman hortyogott. A nő meztelen volt, félig kitakart teste magzatpózban gömbölyödött a férfi mellett.

Marcetti óvatosan kikelt az ágyból, magára húzta fehér ingét, kezébe fogta a nadrágját, és halkan kiment a szobából. Egyetlen szót sem akart a nőre vesztegetni. Majd Paolo elintézi. Bőszesen. Marcetti sosem fukarkodott a pénzzel. Az érzelmek, a kedvesség már más lapra tartozott. Az kizárólag kivételezett embereknek járt, mint a lánya, Doria. De ő sem tapasztalhatta túl gyakran – különösen, hogy módfelett kevés időt töltöttek

együtt. Marcetti úgy gondolta, az ő háza nem megfelelő környezet egy tizenhét éves leány számára, ezért igyekezett olyan családok felügyeletére bízni, ahol kifinomult viselkedést, úri modort, erkölcsös magaviseletet tapasztalhat, és nemeslelkű, becsületes emberekkel találkozik. Remélte, hogy a lánya olyan férjet választ majd, aki méltó lesz hozzá, aki tisztességes, gazdag, és a tenyerén hordozza. Habár a bárónak annyi pénze volt, hogy maga sem ismerte pontosan a vagyona méretét, az erkölcsöt szabadon értelmezte, és hiába hevert a lábai előtt Róma minden módos családja, tudta, az ő palotájában Doria sok mindennel találkozna, amiről egy szolid úrihölgynek még hallania sem szabadna, nemhogy testközelből látnia... Mint például a hálószobában heverő szajha... Vagy a néhanapján feltűnő rosszarcú pribékek, egy-egy pisztolylövés, bevert, vérző orrok, törött állkapcsok, durva káromkodás...

Végigment az emeleti folyosón, majd a szalonba lépett, ahol Paolo, a valamikori tolvajból kimosakodott inas egy ezüstkanálból illatos kávé-t töltött egy porceláncsészébe.

– Fizesd ki a lányt! – ült le Marcetti a kényelmes, csokoládébarna selyemmel bevont kanapéra, majd azonnal beleivott a csészébe. Aztán felhördült. A kávé tűzforró volt. – Bassza meg, ez éget!

– Tűzön főtt, báró úr – bólintott nyugodtan az inas. – Tehát itt maradt a nő?

– Véletlenül – vontja össze a szemöldökét Marcetti. – Adj neki pénzt, aztán dobd ki!

– Ha szabad megjegyeznem, uram, nincs jó bőrben...

– Nem szabad. Azt csináld, amit mondtam! Aztán készíts fürdőt! Vendéget várok.

– Megkérdezhetem, hogy férfi vagy női vendéget? – akadékoskodott tovább az inas.

– Férfit. Mozogj! – mordult rá Marcetti, aztán, már jóval óvatosabban, újra belekortyolt a kávéba. Még mindig forró volt, égette a nyelöcsövét, de nem bánta.

Felvette az asztalon heverő friss újságot, amit Paolo minden reggel odakészített neki. A társasági híreket átlapozta. Nem érdekelte, ki milyen bált adott, ki megy férjhez, kinek a lova nyert... A *Corriere della Sera* egy teljes oldalt szentelt a hírnek, hogy Viktor Emánuel király békét kötött Ferenc Józseffel, és Olaszország megszerezte Veneto tartományt és Velencét. Arról nem szólt a fáma, hogy mindezt csupán a német szövetséges I. Vilmos császár győzelmének köszönhetette, tekintve, hogy az olasz sereg sorra veszítette el a csatákat... Viszont több oldalon keresztül, különböző szemszögekből taglalták a „győzelem” jövőre vonatkozó hatásait.

Marcetti elégedetten nyugtázta, hogy semmi érdekes nem történt, így tovább lapozott. Sorra következtek a bűntényekről szóló hírek: rablás, gyilkosság, egy nőt feldaraboltak, egy sírt feldúltak... Az utolsó oldalon egy vers és egy rövidke novella szolgált a kultúrárt. Ez már nem érdekelte. Lecsapta a lapot és hátradőlt. Fáradt volt. Harmincas évei közepén járt, jó erőben érezte magát, de azt is tudta, hogy ha így folytatja az életét, mindennapos céltalan ivászattal, dorbézolással, szajhákkel, hamar elveszíti azt, amiért kölyökkorától dolgozott. Nem éppen tiszta módszerekkel, de dolgozott. Azzal is tisztában volt, hogy jobban kell figyelnie az egészségére, mert legutóbb az orvos alig tudta kikezelni egy makacs betegségből, amit egy alkalmi szajhától kaphatott el. Túl fiatal volt a halálhoz. Ám mióta mindent sínre tett, mióta csak ritkán folyt bele piszkos ügyekbe, mióta az üzletei csaknem hófehérek lettek, a kereskedelmi és hajózási vállalata szoros felügyelet nélkül is remek hasznot hozott – egyszerűen unatkozott. Még mindig nem szokott hozzá, hogy a gentleman

klub szolgáltatásainak hatékony igénybevételén kívül valójában semmi dolga. Már-már azon gondolkodott, hogy a politika felé kezd kacsingatni, a pillanatnyi helyzet azonban nem kedvezett ennek, és különben sem kedvelte a kikent-kifent franciákat, akik a várost a fennhatóságuk alatt tartották. Az utazás is megfordult a fejében. Mert bár számtalan helyen járt, azért bőséggel akadt még olyan vidék, amerre nem, és olyan országok, ahová akár Doriát is magával vihetné...

– Kész a fürdő, uram – lépett be Paolo, és Marcetti megállapította, hogy bármennyire kiöltözik is az inasa, azért gazember ábrázata elárulja a jobb szemű megfigyelőknek, hogy nem volt mindig az udvariasság mintaképe. Marcettit ez nem érdekelte. Nagy szüksége volt a fickó tapasztalatára és erejére – legalábbis addig, amíg ki nem fehéredik minden vállalkozása. Mert bizony még manapság is előfordult, hogy egy-két nemfizető ügyfelet kénytelenek voltak megdorgálni, és ezt Paolónál jobban senki nem intézte. Testőrnek is kiválóan bevált. Bár ha szükséges volt, a báró is meg tudta védeni magát, de részegen mégis jól jött a segítség.

– A nő? – kérdezett vissza.

– Kifizettem és kiraktam. Elégedetten távozott.

– Remek – csapott a térdére Marcetti. Felállt, majd elindult, hogy méltó külsővel fogadhassa a vendégét.

Az alacsony, ritkás hajú, sovány férfi a szalonban téblábolt, amikor a báró megérkezett. Marcetti végignézett rajta, és hirtelen nem tudta hová tenni ezt a jelentéktelen külsejű embert. Ám amikor találkozott a tekintetük és felvillant a vendége széles mosolya, azonnal ráismert. Joseph Winter állt előtte. Vitathatatlanul ő volt, mégis meglepően másképp nézett ki, mint ahogy emlékezett rá. Sosem volt magas vagy vállas, de most, tizenöt

év távlatából szinte töpörödöttnek látszott: mintha összement volna. Dús, szőkés haját is megtépázta az idő, az arca beesettnek és egyenesen betegnek tűnt sárgás színével. Marcetti nem erre számított. Annak idején Winter életerős, okos, élénk fiú volt, akivel véletlenül, egy kocsmában akadt össze Rómában, aztán barátságot kötöttek, annak ellenére, hogy teljesen más életvitelt folytattak. A báró bűnözői karrierje akkor kezdett felfelé ívelni. Rablások, zsarolások töltötték ki a napjait, a múlt árnyai kísértették, szerelme és kislánya elvesztése felett kesergett, és abban az időben mindent megtett, hogy felejtse. Noha nemesnek született, alávaló apjának köszönhetően semmije sem maradt. Rokonok nevelték, akik végül nincstelenül kidobták a házukból, mert volt mersze beleszeretni a lányukba. A lány meghalt, a közös gyermeküket pedig elrejtették előle, soha nem láthatta. Úgy érezte, nincs értelme az életének, mindent elvettek tőle, de épp ezért nem is félt semmitől, nem volt veszténivalója.

Joseph pont az ellentéte volt. Érdeklődő, kíváncsi, lelkes ember, aki előtt kellemes jövő állt osztrák bankár apja révén. Rómába tanulmányait megkoronázni érkezett, és Marcetti meglepetten vette tudomásul, hogy milyen öröm újra hasonló neveltetésű, műveltségű emberrel társalogni, mint ő maga is volt korábban. Igaz, hogy már hónapok óta elnyomta magában az igényt, hogy könyvekről, művészetről, politikáról beszélgesse valakivel. Az utóbbi időben külvárosi bűnözők voltak a társai, akik iskolát csak kívülről láttak, többségük olvasni is csak a számokat tudta, mégis tisztábbnak érezte a kapcsolatát velük, mint azokkal, akik között felnőtt. Ezek a gazemberek felnéztek rá, elismerték a bátorságát, az erejét, az ötleteit. Senki nem tudott olyan alaposan és pontosan megtervezni egy rablást, mint Laurentino Marcetti.

A találkozása Joseph-fel viszont két hétre megváltoztatta az életét. Napközben füstös kávézóknak futottak össze,

múzeumokban vitatkoztak, néhány grappa mellett világmegváltó beszélgetéseket folytattak. Miután Joseph hazautazott Bécsbe, gyakran váltottak leveleket, aztán ez a levelezés ritkult, közben Marcetti visszasüllyedt az alvilág posványába. Ott folytatta az életét, ahol abbahagyta: rengeteg pénzt harácsolt össze, később pedig ő lett Róma legnagyobb bűnbandájának a feje. Ezt persze kevesen tudták róla. Miután elég pénzt gyűjtött, kilépett a fényre, használta a bárói címét, és senki nem kérdezte meg tőle, miből szerezte a vagyonát. Az arisztokratáknak épp elég volt az is, hogy közülük való, a címe és a gazdagsága minden ajtót kinyitott...

– Joseph, barátom! – mosolyodott el Marcetti, és kezét nyújtva sietett a vendége felé. Remélte, hogy nem látszik rajta a megdöbbenés, amit Winter kinézete váltott ki belőle.

– Báró úr – hajolt meg kissé szertartásosan az osztrák, aztán örömmel rázta meg a felé nyújtott kezét. – Micsoda változás! Alig ismertelek meg! – nézett végig Marcettin.

A báró nem válaszolt. Mégsem mondhatta, hogy hasonlóképpen érez, úgyhogy inkább helytel, majd szívarral kínálta a vendéget.

– Mondd csak, hogy megy sorod? Gondolom, már apád bankját vezeted... Megnősültél?

Winter halványan elmosolyodott, és megrázta a fejét.

– Semmi sem úgy alakult, ahogy annak idején hittem vagy terveztem. Végül rájöttem, hogy nem akarok a bankban dolgozni, így apám legnagyobb bánatára újságíró lettem. Most a *Die Presse* szerkesztője vagyok, saját rovatom van. Főleg gazdasági hírekkel foglalkozom, de időnként a kultúrába is belekóstolok. Tudod, hogy vonzódok a művészetekhez... Mostanában a lap, természetesen, leginkább a háborúval foglalkozott, aztán pedig az azt követő veszteséggel, ugye, úgyhogy a gazdaság változásait a háború vonatkozásában kell feldolgoznom. Szóval izgalmas

munka... És te? Még mindig a szerencsejáték és a szép lányok körül forogsz? Látom, jövedelmező üzlet... – pillantott körül.

Marcetti félrebillentette a fejét. Tizenöt évvel ezelőtt nem árulta el Josephnek, hogy valójában mivel foglalkozik, csupán annyit mondott, hogy egy nagy kaszinót és néhány szalont tart a felügyelete alatt, és mindezt úgy adta elő, mintha törvényes, tisztességes úton keresné a pénzt. Nem részletezte, hogy a kaszinóktól és a bordélyoktól védelmi pénzt szed, és ha nem fizetnek, alaposan megbünteti a tulajdonosokat.

– Az már a múlt. Kereskedelmi és hajózási vállalatom van, illetve egy remek gentleman klub tulajdonosa vagyok, ahol az urak kulturáltan szórakozhatnak a feleségeik nélkül – vigyorgott. – Este, remélem, megtisztelsz azzal, hogy elkísérsz.

– Ki nem hagynám! – bólintott Joseph.

Marcetti várta, hogy rég látott barátja előálljon azzal, amiért valójában jött. Biztos volt benne, hogy ez nem sima baráti látogatás. Ezt megtehetette volna az elmúlt tizenöt évben is, de felé sem nézett – ahogy egyébként ő sem járt Bécsben, pedig alkalma akadt volna rá.

– De előtte szeretnék segítséget kérni – bökte ki az újságíró. Marcetti hátra dőlt.

– Bármiben segítek, ha tudok – felelte, és úgy is gondolta. Joseph Winter arca kissé elkomorult.

– Tudtam, hogy számíthatok rád annak ellenére, hogy évek óta nem találkoztunk, habár azt hittem, még közel állsz az alvilághoz...

– Honnan veszed, hogy bármi közöm volt az alvilághoz? – hajolt előre hirtelen Marcetti, és összevonta a szemöldökét. A vendége láthatóan megijedt tőle, ami nem is csoda, hisz a báró veszélyes hírére a külseje sem cáfolt rá. Robosztus, izmos férfi volt sötét, hullámos hajjal, fekete, sűrű szemöldökkel és szenvedélyesen izzó, haragosan villámokat szóró tekintettel.

Joseph védekezőn felemelte mindkét kezét.

– Ne érts félre, nem kutakodtam utánad... Röviddel azután, hogy találkoztunk, tudtam meg, hogy göröngyös utakon jársz... De nem érdekelt, mert remekül éreztem magam, és még izgalmasnak is találtam, hogy olyan ember barátja lehetek, aki más, mint akiket addig ismertem.

– De honnan tudtad meg? – mordult a báró.

– Láttam, amikor néhány rosszarcú fickóval beszélél, aztán egy este követtelek, és azt is láttam, hogy belopakodtok egy házba... De nem maradtam ott. Gyorsan eltűntem, nehogy észre vegyetek. Kíváncsi kölyök voltam, hisz tudod...

Marcetti megcsóválta a fejét, és ismét hátradőlt. Azt hitte, Joseph semmit nem vett észre. Azt gondolta, sikerült elhítnie vele, hogy tisztességes munkával keresi a pénzt. Legalábbis viszonylag tisztességgel. A barátja viszont végig tudott a valódi ténykedéséről és egy szót sem szólt.

– Miért nem mondtál semmit?

– Nem akartam elrontani – mosolyodott el szégyellősen a férfi. – Végre nem bankárokkal, írnokokkal, ügyvédbojtárokkal töltöttem az időmet, hanem egy igazi... – Itt megakadt. Nem találta a megfelelő kifejezést.

– Bűnözővel? – segítette ki Marcetti zordan, aztán felnevetett. – Te aztán bátor fickó vagy! Nem féltél, hogy rájövök, és elvágom a torkodat?

– Dehogynem. Ez tartott izgalomban – húzta el a száját Winter.

– De nem szóltad el magad...

– Nem. Vigyáztam.

– És most mit akarsz? Valami újságcikket Marcetti báró bűnös múltjáról?

– Óh, dehogy! – kiáltott fel a vendég. – Eszembe sem jutna elárulni téged! Dehogy! Egészen másban kérem a segítségedet.

Egy kedves, okos, fiatal hölgy bajba került, és én nem tudom megvédeni.

– Nőügy? – vigyorodott el Marcetti.

– Nem. Sajnos nem... bár én bármikor... de ő... nos... – dadogott Winter, aztán nagy levegőt vett és összeszedte magát. – A hölgy nem régen örökölte meg az apja szabóságát, és úgy döntött, hogy nem adja át a vezetést egyik férfitrokonának sem, hanem maga vezeti... Ez elég szokatlan, tekintve, hogy Lisa Rosen már huszonnégy éves is elmúlt, nincs férje, aki irányíthatná az üzletet, és mindent egymaga akar csinálni. A kérőit is sorra elutasította. Azt mondja, hogy nincs szüksége rá, hogy egy férfi mondja meg, mit és hogyan csináljon... Nagyon szokatlan.

– Értem... – ingatta a fejét a báró. – Valóban különös. De mit tehetnék? Vegyem feleségül?

– Isten ments! – jajdult fel Joseph, aztán bocsánatkérő mosollyal pillantott Marcettire. – Nem úgy értettem, csak...

– Tudom, hogy értetted. A rokonoknak az örökségre fáj a foguk?

– Nem – rázta a fejét az osztrák. – Még az sem. Habár az egyik unokabátyja próbálja befolyásolni Lisát, de ő hajthatatlan, így tulajdonképpen a család most már egyszerűen nem vesz róla tudomást. Nem segítenek neki, nem vigyáznak rá. A gond nem ez, hanem az, hogy Lisa egy örült, de forradalmi tervet kezdett el bevezetni a szalonban, ami a többi szabóságnak és kereskedőnek nagyon nincs ínyére. Tulajdonképpen ellehetetleníti Bécs neves szabóságait, szalonjait az ötletével.

– Jogilag az övé a szabóság?

– Igen. Az édesapja minden intézkedést megtett, hogy senki ne vehesse el a lányától az üzletet. Ma már van erre lehetőség, mint tudod... Vagyis, ha lenne férje, akkor ő rendelkezne a vagyon felett, mivel azonban nincs, minden örökséget Lisa kezel,

ami nem nagy summa. Nem is ezért van veszélyben, hanem a bolond ötlete miatt.

– Mi az a bolond ötlet? – Marcetti kezdett kíváncsivá válni.

– Rögtönruha – bökte ki szinte diadalmas hangon Joseph.

– Hogy micsoda? – meredt rá a báró. Nemigen értette magát a szót sem, nem még azt, hogy miért okoz problémát.

– Rögtönruha. Azaz olyan ruhaszalón, ahol előre összeállított ruhák találhatók majdnem készen. Többféle, és mind a legújabb párizsi divat szerint. A hölgy bemegy az üzletbe, megtetszik neki a ruha, felpróbálja. Persze nem jó, de sebj, mert Lisa és varrónői egy-két nap alatt a méretére igazítják. Így nem kell heteket várni, hogy elkészüljön, hanem egy-két nap alatt ki is szállítják. Érted, micsoda újítás ez? Ha a ruhákat szinte azonnal megvehetik a nők, oda mennek, ahol ezt megtehetik... Még olcsóbb is, mint a többi szalon. A hölgyeknek Lisa megmutatja a divatlapokat, látják, hogy valóban ezeket a ruhákat hordják Párizsban, és nekik is olyan kell. Lisa ráadásul szintén ezeket a ruhákat viseli. Csodásan sikkes, úgyhogy jó példával jár elől. És varrónői vannak. Három. Érted te ezt? Egy kis üzem, vagy valami olyasmi... Az apja forog a sírjában, hogy mibe vágta a fejszóját az a lány.

– Nem értem a felháborodásodat, Joseph, azt meg végképp nem, miért kerestél meg ezzel – vont a vállát Marcetti. Nem érdekelték különösebben a női ruhákkal kapcsolatos témák, így már kezdte bosszantani a parttalan történet. Mi köze neki egy varrónőhöz? Ráadásul egy *bécsi* varrónőhöz.

– Várd csak ki a végét! Lisa belefogott az újításába, és bizony a forgalma is megnőtt. Eleinte a régi szabók fitymálva nézték a tevékenységét, kinevették, lesajnálták. A kávézóban, ahová én is járok, hallottam, hogy az egyik azt mondta a másiknak, hogy úgysem válik be az ötlet. Hisz minden nő egyedi darabot akar, egyetlen igazi dáma sem fog olyan ruhában járni,

amelyikkel összetalálkozhat a korzón, és szegény öreg Rosen szalonja ebek harmincadjára jut majd. Persze így adjon valaki gyeplőt egy nő kezébe... Ugyanakkor öröm, hogy hamarosan egy konkurencsallal kevesebb lesz Bécsben... Meglepetésükre azonban a gyorsaság sokkal vonzóbbnak bizonyult, mint az egyediség. Lisának volt annyi esze, hogy a ruhák ne legyenek tökéletesen egyformák. Itt egy szallag más, ott egy fodor, amott a szoknya színe.... Na, de téged nem ez érdekel, hanem az, hogy mit akarok én most itt ezzel. Szóval aznap, amikor Lisa botor módon kirakott a szallonja elé egy olyan torzót, tudod, amire ruhákat akasztanak, és felöltöztette az egyik ruhájába, beütött a krach. Bergman, az egyik legnagyobb szabóság tulajdonosa épp arra sétált, aztán úgy felidegesítette magát a babán, hogy megfogta, a földre lökte, és addig rugdosta, míg a ruha le nem szakadt róla. Istentelen boszorkánynak nevezte Lisát, és azt kiabálta, hogy tönkreteszi ezt a mocskos zugszabóságot, ha addig él is. Később megtudtam, hogy két jól fizető ügyfelét is elcsábított Fraulein Rosen szallonja, így nem meglepő, hogy dühös volt, bár a babarongálásra nincs igazán jó indok... Na és persze a fenyegetésre se. Tudom – emelte fel a kezét az újságíró –, ez még mindig nem nagy dolog. Egy dühöngő szabó, aki ruhafogast rugdos inkább szánni való, mint félelmetes. Tudom. Csakhogy itt nem állt meg az atrocitások sora. Lisa fenyegetőleveleket is kapott, durva szavakkal ecsetelve, miféle bajai lehetnek, ha folytatja a tevékenységét. Aztán megtámadták az utcán, ami akár egyszerű rablótámadás is lehetett volna, de a fickó, aki megfogta Fraulein Rosent, megszorongatta... – Joseph hangja egy pillanatra elcsuklott, mintha nehezen fogná vissza felindultságát –, aztán a fülébe súgta, hogy legközelebb vér is folyik, ha nem hallgat a jó szóra. Ki tudja, hogy... hol érintette meg. Lisa elhallgatta a részleteket. Nyilván nem akart róla beszélni egy férfinak, de amikor

kérdeztem, igen feldúlt volt, pedig nagyon jól el tudja rejteni az érzéseit... Arról számolt be, hogy a fickó álarcot viselt, ezért Lisa nem tudta leírni, hogy néz ki. A támadó nem mondta ki ugyan egyik szalontulajdonos nevét sem, ugyanakkor kinek lenne bármi oka arra, hogy bántsa, fenyegetse ezt a kedves kisasszonyt? Csak annak, akinek a tyúkszemére lépett. Attól félek, hogy a szabók szövetkeztek, és felbéreltek egy-két gazembert, hogy félemlítsék meg a hölgyet.

– Úgy látom, nagyon a szíveden viseled a kisasszony sorsát. Miért? – tette fel az egyszerű kérdést Marcetti.

– Egyszerűen nem nézhetem, hogy egy fiatal hölgyet ilyen támadások érnek – vágta rá túl gyorsan Joseph.

– De nem ez a teljes igazság, ugye? – vonta fel a szemöldökét a báró. Jól ismerte az emberi reakciókat, és a barátja sietős válasza, enyhe pirulása, tekintetének zavara arról árulkodott, hogy többről van szó, mint lovagiasságról.

– Nos... bevallom, szívesen feleségül venném Fraulein Rosent, de ő kikoszorózott. Ez azonban nem befolyásolja az érzelmeimet iránta, és ha a férje nem is lehetek, legalább a barátjaként részt vehetek az életében.

– Ó, te szerelmes számár! – csapott a térdére Marcetti. – Nem kellesz a lánynak, de azért megóvnád mindentől, hátha megmenőként tekint majd rád, és megváltoznak az érzései... Tudod, hogy ez nem célravezető stratégia?

– Hát mi a célravezető? Hogy hagyom, tegyék tönkre, aztán majd amikor már semmije nincs, retteg a félelemtől, felkarolom, mintha utolsó mentsvára lenné? Ez aljas húzás lenne!...

– Az, de nagyon hatásos.

– Nem akarom, hogy azért jöjjön hozzám, mert nincs más választása, ha nem akar éhen halni. Nem áll szándékomban manipulálni.

– Mégis a hálájára játszol. Mondd csak, akkor is eljöttél volna hozzám, ha semmi esélyt nem látnál arra, hogy a kisasszony szorult helyzetében téged választ végül?

Joseph elpirult, aztán megvonta a vállát.

– Talán igen. Talán csak jó ember vagyok.

– Hm... – bólogatott Marcetti. – Bizonyára jó ember vagy, Winter, én azonban egy cseppet sem vagyok az. Szóval mit vársz tőlem?

– Véd meg Lisát! Neked vannak embereid, kapcsolataid, erőd, te nem ijedsz meg egy-két bérgyilkostól vagy bérgyűjtő-gatótól... Biztos vagyok benne, hogy tapasztalatod is van ilyen ügyekben... Védelmet kérek Lisának és azt, hogy a szabók hagyják békén. Ne bántsák...

– Testőröket bérelhettél volna neki Bécsben is.

– Ez nem így működik... Lisa nem akar védelmet. Már ajánlottam neki, hogy felbérelek néhány embert, de kategorikusan megtiltotta. Úgyhogy valójában titokban kellene vigyázni rá, és persze, ha úgy hozza a helyzet, én megjelenek...

Marcetti felnevetett. Értette, mire akar kilyukadni a vendége.

– Hős akarsz lenni, igaz? Ha a hölgyet bántani akarják, te ott teremsz és megvéded, persze az én embereim hathatós segítségével... Micsoda terv! Te alávaló gazember! Még hogy nem akarod manipulálni azt a szegény lányt! Mi ez, ha nem tiszta csalás?

Joseph Winter elvörösödött és zavartan köhécselt, majd megdörzsölte a homlokát.

– Nem csalás, csupán a tudta nélkül segíték neki. Ő nincs tisztában a veszéllyel, ami rá leselkedik. Kénytelen vagyok intézkedni, hogy ne essen bántódása.

– Álltasd csak magad, barátom!... – nevetett még mindig a bátor. – És mit fizetsz?

– Hogy mit fizetek? – meresztette Marcettire a szemét az újságíró. – Azt hittem...

– Azt hitted, hogy ingyen megoldom a kiszemelted jövőjét? Én még meg is tenném, de az embereim nem dolgoznak fizetség nélkül. Valamiből élniük kell Bécsben, lakni, enni, mulatni... Mit gondoltál?

Joseph Winter lehajtotta a fejét.

– Természetesen fizetem a költségeket. Ez nem is kérdés... Mégis mennyire gondoltál?

Marcetti néhány percig hallgatott, látszott, hogy számol, majd mondott egy összeget.

– Az nagyon sok! – rázta a fejét Winter. – A fele talán...

– A fele annyira elég, hogy én magam odamegyek egy megbízható emberemmel. Tudnod kellett volna, hogy ha zsoldosokat bérelsz, azoknak fizetni kell. Rosszul megy a bank?

Joseph elhúzta a száját.

– Dehogy. Csak épp apám pont annyi fizetést ad, amiből kijövök. A bankból a részemét akkor kapom csak meg, ha megházasodtam. Addig éhbéren tart.

– És neked az a vágyad, hogy Rosen kisasszony legyen a feleséged, ezért inkább élsz kevésből, mint hogy vagyonért nőszülj. Ez nagyon dicséretes, de nem gondoltál arra, hogy a vágyakozásod nem talál visszahangra? Sosem jutsz hozzá a pénzedhez, ha a hölgy nem lesz hajlandó hozzád menni...

Winter szégyellősen elmosolyodott, aztán megvonta a vállát.

– Kitartó ember vagyok. Ha megismered Lisát, belátod majd, miért ragaszkodom hozzá. Nem csak gyönyörű, hanem okos is. Erős, független, nem hagyja, hogy mások mondják meg neki, mit tehet és mit nem...

– Állj! – emelte fel a kezét Marcetti. – Azt mondd, hogy az a lány nadrágot hord? Mert azon kívül, hogy gyönyörű, egyetlen kellemes női tulajdonságot sem soroltál fel. Okos, független?

Nem hagyja, hogy mások mondják meg, mit tegyen? És ha a férje lesz? Nem teszi, amit mondasz, nem fogad szót, nem hagyja, hogy irányítsd? És ez neked tetszik? Az ilyen nők elől menekülnek a férfiak, hisz a nőket nem azért vesszük el, hogy ők vezessenek bennünket, hanem azért, hogy elkényeztethessük őket, melegséget, szépséget hozzanak a házba, és nem utolsó sorban vezessék a háztartást, na meg persze gyerekekkel ajándékozzanak meg.

– Én nem így gondolom – köszörülte meg a torkát az újságíró. – Illetve... mielőtt megismertem Lisát, talán én is így éreztem, de most már egyáltalán nem tartom fontosnak azt, hogy szófogadó asszony álljon mellettem. Legyen inkább okos, legyenek gondolatai, lehessen vele beszélgetni.

– Beszélgetésre ott vannak az urak a klubban. Egy nővel miről beszélgetsz? A legújabb párizsi divatról? – nevetett Marcetti.

A vendég erre enyhre rosszállással rázta meg a fejét.

– El sem hinnéd, hány olvasott, művelt nővel találkoztam az elmúlt időben, akikkel éppen úgy lehet politizálni, eszmét cserélni, művészetekről, irodalomról csevegni, mint a férfiakkal. Gyere csak el Bécsbe, és bemutatok neked olyan hölgyeket, akikkel sokkal izgalmasabb társalgást lehet folytatni, mint egy némely úrral.

– Ismerek én okos, fifikás nőket, de nincs velük jó tapasztalatom – húzta el a száját a báró. Felrémllett előtte egy vörösesharna lány bájos, pajkos arca, aki heteken át az orránál fogva vezette, és elhitette vele, hogy beleszeretett, miközben csupán a titkait akarta kifürkészni. Az a lány éppen Bécsbe menekült előle. Azóta már bizonyára másra vetette ki a hálóját, talán nem is egy férfit csavart az ujjá köré, hogy a céljaira felhasználja. Hideg fejfel, forró testtel...

Antonella Rivera... az első nő, akinek az emléke még mindig felbőszítette. Próbálta elfelejteni, próbálta megérteni,

de ahányszor eszébe jutott, annyszor mart bele a tudat, hogy csapdába csalták, rászedték... Már majdnem elengedte magát, már majdnem felült a boldogság hullámaina, már majdnem elhitte, hogy ez a nő önmagáért szereti – szerencsére azonban még időben kiderült a turpisság. Kérdés, hogy mit jelet az, hogy időben? Nem vette feleségül, nem kötelezte el magát mellette, de a lány már megszerezte a lelkét, és amikor lelepleződött, az olyan pokoli fájdalmat okozott, amiről Laurentino Marcetti azt hitte, már soha többé nem kell átélnie. Az is iszonyatos kín volt, amikor fiatal korában az első szerelme meghalt, de az a lány szerette őt, várt rá, soha nem csapta volna be. Nella azonban nem csak a szívét gyötörte meg, hanem a hiúságát is. A férfiaságában alázta meg azzal, hogy hazudta a szerelmet...

– Segítetek – mondta végül. – De vannak feltételeim.

– Bármi... ami módomban áll – mosolyodott el szélesen Winter. Látszott rajta, hogy megkönnyebbült, és hiszi, nyert ügye van.

– Bevezetsz a bécsi társaságba. Be tudsz?

Az újságíró lassan bólogatni kezdett.

– Apám révén bárhová, még a császári udvarba is. Habár olasz vagy, így a politikai helyzet miatt talán egy kicsit nehezkesebb lesz... Mivel azonban nem vettél részt a háborúban, talán nem okoz gondot... Mindent megteszek. Így jó lesz?

– Tegyél meg mindent – utasította határozottan a báró. – Akár hazudhatsz is rólam, de vigyél be a felső körökbe. Ott akarok lenni a fontosabb eseményeken.

Winter értetlenül nézett rá.

– De miért? Régebben nem érdekelt, hogy jó körökben mozogj...

– Régebben nem, most azonban van egy kis elszámolni valóm valakivel.

– Szegény!...

- Én? – vonta fel a szemöldökét a báró.
– Dehogy. Az a valaki, akit el akarsz számoltatni. Nem irigylem.
– Nincs is miért – nevetett fel kissé keserűen Marcetti.

Lisa Rosen meglendítette a sötétkék selymet, mely fényes hullámokat vetve terült el a hosszú szabóasztalon. A lány halványan elmosolyodott. Kelmék között nőtt fel, de még ma is csodálattal töltötte el a nemes anyagok fenséges látványa. Gyerekkorában behúzódott a sarokba, hátát a súlyos szövettekercseknek támasztotta, onnan leste apját, ahogy boszorkányos ügyességgel szabta a szoknyákat, ujjakat, derekakat, figyelte, amikor rajzolt, tervezett... Ő most ugyanazt tette, talán kicsit másképp. Jobban követve a divatot, divatlapokat bújt, a híres arisztokrata asszonyok képeit nézegette, az öltözékeiket igyekezett némi változtatással megvalósítani...

Végighúzta a kezét a kék selymen, és látta maga előtt a ruhát, melyet megalkot majd belőle. Nem egyet, hanem akár hármat is. Kis eltéréssel, egy fodros nyakkal, egy puffos ujjal, egy mélyebb kivágással...

– Tilda! – kiáltott hirtelen, mire egy fiatal, húszas évei elejét taposó lány szaladt be a szobába. – Tilda! Mit gondolsz a magas fodornyakról apró gyöngyházgombokkal egész a derékig?

A lány kinyitotta a száját, aztán bezárta. Látszott rajta a tanácstalanság. Egyik lábáról a másikra állt, barna szemét nagyra meresztette. Koszosszőke, kiskontyba fésült haja elszabadult a munkától, kezét a kötényébe törölgette, aztán megdörzsölte szep-lős orrát, de még mindig nem szólt. Úgy tűnt, Lisa nem is vár válaszra, mert hamar folytatta:

– Talán túl gyászos. Nem gondolod? A sötétkéket az özvegyek viselik a gyászév letelte után. És hát nem számolhatok csak az özvegyekkel, nem igaz? Kell valami, ami megtöri ezt a kéket, habár lenyűgöző... de mégis gyászos... Igen! Egy fehér csipke! Vagy halványlila, a mellrésznél V-alakban, ami majdnem a derékig lefut... A másik ruhán pedig halványkék, széles csipkefodor, mint az urak nyakfodra... A harmadik pedig kivágott, fehér csipkével, fehér gyöngygombokkal... Köszönöm, Tilda! Nagy segítség vagy. Ne haragudj, hogy feltartottalak a főzésben, menj nyugodtan!

A lány elfutott, Lisa pedig leült az ablaknál álló íróasztalhoz, melyet a kinti fény jól megvilágított. Papírt vett elő, és rajzolni kezdett. A szoknyarésszel nem bajlódott sokat. Rengeteg anyagot felölölő, terebélyes, abroncsra szabott szoknyát rajzolt szűk derékkal, de a felső részeket részletesen és alaposan kidolgozta az iménti gondolatai szerint. Úgy tervezte, hogy ma elkészíti a rajzokat, a szabásmintát, melyet aztán elvisz az apró üzembe, ahol a varrónői néhány nap alatt el is készítik. A ruhákat nem varrták készre, bőven hagytak anyagot benne, hogy méretre lehessen igazítani, akár telt, akár karcsú hölgy kívánja megvásárolni később. Ez volt a sikerének a titka. És ezért lett céltáblája Bécs összes szabójának.

Elmélyülten rajzolt. A reggeli napfény bekúszott az ablakán, nem kellett lámpát gyújtania. Rövidesen életre keltek a ruhák a papírlapokon, a színek ragyogtak, a selyem hullámozott, a csipke, a fodor és a gombok pedig valóban kellemesebbé, élettelibbé varázsolták a sötétkék alapot.

Miután végzett a vázlatokkal, összeszedte a csipkéket, szalagokat, gombokat, melyeket a saját kis műhelyében tárolt, majd összetekerte a selymet, és mindent felhalmozott az asztalon. Nem kockáztatott. Nem bízott senkiben, csak annyi kelmét és kiegészítőt vitt a varrónőknek, amennyire szükség lehetett.

Szerette, ha mindent kézben tarthat, nem adott teret sem a lopásnak, sem a rongálásnak. A varrónőkről nem gondolta, hogy bármi hasonlót tennének, de annyi ellenséget szerzett az utóbbi időben, hogy az üzemben nem szívesen tartott nagyobb értéket. Jobb az elővigyázatosság! Éjszaka, amikor senki nem vigyázza, bármi történhet...

Tíz óra előtt otthagya a műhelyét, és lesétált a szalonba, hogy kinyissa az első vásárlók előtt. Aznapra egy kereskedő felesége és leánya, valamit egy bankár neje jelentkezett be, de mindig akadtak bámészkodók és ötletszerűen vásárlók is, akik egyszerűen nem tudtak ellenállni annak, hogy szinte azonnal hozzájuthatnak egy divatos ruhához, egy gyönyörű csipkekesztyűhöz, egy pimasz kis kalaphoz vagy csak egy bolondos színű szalaghoz. A vásárlói körét leginkább a módosabb polgárasszonyok tették ki, de megfordultak nála dolgozó lányok is, nevelőnők, társalkodónők, távirókisasszonyok, sőt, még egy-két félvilági hölgy is, akik örömmel vásárolták a vörös és fekete csipkét, ki tudja, milyen céllal. Igaz ugyan, hogy ők nem tettek jót az üzletnek – a tisztességes asszonyok nem szívesen keveredtek velük, különösen a lányaikat féltették a kokottoktól –, Lisa mégsem tette ki a szűrüket. Úgy érezte, a szalonja mindenki számára nyitva áll, akinek pedig ez nem tetszik, annak nem kell elég gyorsan a ruhája. Egyébként sem gyakran látogatták az „olyasféle” a személyek, hisz az ő ruhái túlságosan visszafogottnak számítottak az éjszakai vigalmakhoz...

A szalon szinte ragyogott a reggeli napfényben. A hatalmas ablak, mely egyfajta kirakatként szolgált, csillogott a tisztaságtól, a világos fapadlót pedig Tilda már hajnalban felsúrolta. A bemutatóállványokon egy világoskék, egy borsózöld és egy kockás ruha kínálta magát, beljebb, az akasztókon minden modellből három-három félkész darab lógott, melyet bármilyen alakra rá lehetett igazítani. A pulton, az üveglap alatt kesztyűk sorakoztak,

selyemből, csipkéből, szarvasbőrből, különböző színekben, rövid, és hosszú egyaránt, kosárkákban szín szerint elrendezett csipkék, szalagok tekeredtek, egy hatalmas, mives aranykeretes tükör mellett pedig divatos kalapokat találtak a vásárlók, melyeket azonnal fel is próbálhattak. A méretes ablakon keresztül az egész üzletet beláthatták a járókelők, így észrevehették, ha Lisa Rosen valami újdonságot hozott.

A lány végigsimított a pulton, aztán megnézte az ujját, és elégedetten állapította meg, hogy Tilda a port is letörölte. Tudta magáról, hogy szinte kényszeresen vigyáz a tisztaságra, de azt vallotta, egy ruhaszalomban elengedhetetlen a rend, a rendezettség, a makulátlanság, különben a jó módú vásárlók nem szívesen tartózkodnak nála. Magából indult ki: ő sem vásárolt olyan helyen, ahol feltételezhetően patkányok, egerek és csótányok népesítik be a padlót, vagy ahol ragad a pult a mocsoktól.

Benyúlt a pult mögé, és felhúzott a kezére egy egyszerű, fehér kesztyűt, hisz tudta, meg kell érintenie a hölgyeket, akik érkeznek, próbálnak, és, ismét magából kiindulva, ő sem örült volna, ha valaki pusztá kézzel tapogatja. Ki tudja, hol járt korábban az a kéz? Nem melleleg az elegancia is megköveteli a kesztyű viselését – persze, nem azt a fajtát, amit ő húzott a munkához. Selyemben, csipkében nem lehet tűzni, öltetni, pamutban viszont kényelmesen.

Az ajtóhoz sétált, kinyitotta a kulcsával, majd kitárta.

Az utcán kocsik és lovasok csaptak zajt, szemben a hentes inasa épp valami mosogatólét öntött ki. A cipőkészítő még csak félig húzta fel a redőnyét, de a péknél már ki-be jártak a vásárlók. Lisa mindig örömmel nézte a forgatagot, a reggeli nyitást, a forgalmat, még a kocsik zörgő, nyikorgó zaja sem zavarta. Egy lovas megemelte a kalapját felé. A lány nem tudta, ki az, de csinos fiatalembernek tűnt, ő pedig udvariasan bólintott felé.

Ekkor csapta meg a szag. Kegyetlen bűdös volt. Olyan bűdös, amitől Lisa kis híján rosszul lett. Olyan bűdös, amit nem bírt elviselni, pedig ismerős volt a szag, és lepillantva azonnal tudta is, hogy honnan ered. Egy nagy kupac érett lócitrom bűzölgött az ajtaja előtt. A kupac túlságosan nagy volt ahhoz, hogy azt egy véletlenül arra járó lovas lova okozta volna. Ezt legalább tíz ló termelte, így egyértelművé vált számára, hogy ezt a majdnem „hegyet” fáradságot nem kímélve odahordták. Valaki ismét meg akarta leckéztetni, ezért képes volt egy ekkora halmot rakni korán reggel a szalonja elé... Először arra gondolt, hogy ez roppant dühítő, és tehetetlennek érezte magát. Senkit nem gyanúsíthat meg, senkit nem vonhat kérdőre, hisz nem látta a tettest. Aztán az jutott az eszébe, amit kedves barátja, Joseph Winter jegyzett meg legutóbb, amikor meglátogatta: hogy ez szájalmas. Végtelenül szájalmas próbálkozás arra, hogy a többi szabó eltántorítsa a vállalkozásától. Ez egy irigység szülte szánnivaló tett, egy gyerekes húzás, mely nem őt, Lisa Rosent, hanem a tettest minősíti. Nem is kellett sokat gondolkodnia, ki lehetett az elkövető, nem is akarta különválasztani a négy férfisزابót, akik módszeresen igyekeztek tönkretenni az üzletét, mióta eldöntötte, hogy egyedül vezeti. Ők négyen egyek, a négy rosszakarója, akiket magában csak úgy hívott: a Keselyűk. Folyton megnyúlt képpel, rosszindulattól és gyűlöletből izzó tekintettel járkáltak, soha nem látta őket mosolyogni, hacsak nem gúnyosan...

Felsóhajtott, majd visszament a szalonba takarítóeszközzért, illetve Tildáért, mert olyan mennyiségű lócitromot kapott, amit egyedül nem tudott volna gyorsan elpucolni.

– Micsoda szemét népség – morogta Tilda, amikor meglátta a kupacot. – Mi jut eszükbe legközelebb? Nem elég, hogy az a Bergman uraság tönkretette a babát? Úgy rugdosta, mintha a nacságát rugdosná, most meg ez a szarkupac... Már megbocsásson,

naccsága, de valamit tenni kéne, mer' egyre több csúnyaságot követnek el ezek a szörnyetegek.

– Mindjárt itt lesz Baumfeld asszony a lányával, nem fogadhatjuk így... Csak szedd össze, Tilda, ne a szád járjon! Majd kitalálok valamit...

– Azt várja, hogy megunják, mi? Hát ezek nem fogják megenni, az fix. Azt várják, hogy a naccsága feladja... – közölte a lány bölcsen, aztán nekiveselkedett a takarításnak.

– Azt várhatják! – morogta Lisa, és egy lapáttal ő is beszállt a munkába.

Mire Baumfeld asszony megérkezett, már ismét rend és tisztaság uralkodott a bolt előtt. A kereskedőfeleség úgy vonult be a szalonba, mintha ő maga lenne a császárné, a lánya pedig maflán követte, olyan arccal, mintha érezte volna a lócitrom szagát. Baumfeld asszonynak minden oka meg is volt, hogy császárnénak érezze magát, hisz Lisa pontosan úgy bánt vele, mintha az volna. Minden vásárlójával így bánt. Ezt látta az apjától, és tudta, a hölgyek meghálálják, ha különlegesen gyönyörűnek érezhetik magukat.

– Elkészült a ruhám, Fraulein Rosen?

– Természetesen, Frau Baumfeld. Ahogy ígértem. Kérem, fáradjon velem a próbaszobába. Megkínálhatom egy teával? Így reggeltájt jólesik a tea némi süteménnyel. Talán a kisasszony is szívesen falatozna, amíg ön próbál.

Frau Baumfeld elégedetten elmosolyodott és követte Lisát a próbaszobába, ahol már korábban megtapasztalta, milyen remek kekszket majszolhat, és milyen mesésen erős teát szűrcsölhet hozzá...

Antonella Rivera időnként majdnem elfelejtette, hogy nem volt mindig Antonella Rivera. Régen egyszerűen csak Nella Rivának hívták, és nem volt mindig elegáns úrinő, Katharina Hohenlohe-Waldenburg-Schillingsfürst hercegnő kegyeltje, ezáltal az arisztokrata társaság szemefénye... Nella Rivera majdnem elfelejtette, hogy ő valójában egy szerencsétlen árva, aki egy kalapszalonban adott el fejfedőket, aki kitartottja lett egy erőszakos, nős férfinak, és csak a nővérenek köszönheti, hogy még életben van és nem verte agyon az az állat. Majdnem elfelejtette, hogy a jobb életért, a csillogó ékszerekért, a szép ruhákért bármire képes volt – még a saját testvérét is meglopta, hogy csinos szoknyát vegyen magának, amivel elkápráztathat egy gazdagnak gondolt férfit... Majdnem elfelejtette, de mégsem. Az emlékeit egy apró zugba rejtette, és igyekezett nem benyitni azon az ajtón, mely a régmúlt szörnyű eseményeihez vezettek. Nem akart emlékezni arra, hogy a nővérét azért erőszakolta meg a háziúr, mert nem tudta kifizetni a lakbért, hisz ő ruhát vett belőle. Nem akart emlékezni, hogy Christinára összeverve, véresen találtak rá, és ennek ő volt az oka. Később persze igyekezett jóvá tenni ostoba, önző tetteit, de tisztában volt vele, hogy soha nem nyerhet teljes feloldozást. Isten bizonyára megbocsát neki – Christina rég megbocsátott –, de saját magának nem tudott. Viszont bírt egy remek tulajdonsággal. Amint a kínos, kellemetlen emlékek felszínre kíváncsoztak, ő rendkívül gyakorlottan elaltatta őket: másra gondolt, mással foglalkozott, bezárta azt az ajtót, és hátat fordított neki...

A szalonban, az ablaknál ücsörgött, hímzőkerete az ölében hevert. Vetett rá egy pillantást, elhúzta a száját és megállapította, hogy senki sem lehet mindenben tehetséges. Ő például a hímzésben gyenge, ráadásul unta is az egész. Legszívesebben a korzón kocsizott volna, hogy figyelje a bécsi társaságot, de reggel tízkor még senki nem kocsizott, a hercegnő különösen nem, ő pedig

egymaga mégsem vihette el a hintót. Schillingsfürst hercegnő vendégeként nem tehetett azt, amit akart, és eszében sem volt kockáztatni, hogy rebellis magatartásával kivívja jótevője haragját. Hálás volt neki, amiért megtanította a helyes viselkedésre, hálás volt, amiért senki, de valóban soha senki nem fedezte fel, hogy nem született arisztokrata. Bécsben a hercegnőn kívül egyetlen ember sem tudta, ki volt ő. Azt gondolták, egy itáliai rokon, akit Katharina von Schillingsfürst a családi kötelékek miatt támogat. A hercegnő bevezette a társaságba, még a császári udvarba is, ahol olyan bálokon vehetett részt, melyekről korábban álmodni sem mert. Olyan gazdag arisztokrata férfiak keresték a kegyeit, akiket bármelyik úrilány szívesen fogadott volna.

Nella azonban csak játszott. Mindig csak játszott. Egyik férfi sem dobogtatta meg a szívét. Nos, talán egy. Az ifjú és hihetetlenül vagyonos Wilhelm von Königstein gróf, akit a lány kifejezetten jóképűnek talált, habár kissé szertartásos és unalmas benyomást keltett – ugyanakkor férjnek tökéletesen megfelelt volna. Königstein azonban egyelőre csak vizitálni járt hozzá, táncra kérte a bálokon és a kocsija mellett lovagolt a korzón, de nem nyilatkozott. Nella úgy gondolta, hogy ez elképesztően bosszantó, hisz, ha nem akarja megkérni, nem elegáns magatartás részéről őt feltartani.

Letette a hímzőkeretet, és felsóhajtott. Reménytelennek tűnt, hogy valaha is leköti majd ez a hölgyek egy jó részét szórakoztató tevékenység. Kihúzta a hátát és érezte, hogy az izmai megfeszülnek, de nem úgy, ahogy korábban megszokta. Mintha gyengébb, zsibbadtabb lett volna. A sok ücsörgés, lassú séták, kocsikázás, gyakori eszegetés lustává tette, pedig egy éve még olyan erős, ruganyos volt a teste, hogy nem egy, de akár két-három átlagos férfival is elbánt. Most bajban lett volna, ha többen megtámadják, habár a hercegnő szárnyai alatt erre vajmi kevés esély adódott. Szinte hiányoztak neki a testvéreivel tett éjszakai

portyák, amikor megleckéztették az olyan férfiakat, akik bántalmazták a családjukat.

A nővére, Christina egy női intézményt vezetett, melyet Schillingsfürst hercegnő segítségével hozott létre. Ez az intézet befogadta az árva, megfélemlített, meggyötört lányokat és asszonyokat, megtanította őket arra, hogyan védjék meg magukat, emellett irodalomra, matematikára, történelemre, etiketre oktatta őket. Így az itt végzett lányok akár nevelőnőként, akár társalkodónőként is megállták a helyüket. A műveltségi felkészítés mellett komoly sportórákat vettek, megtanulták a közelharcot, a fegyverek használatát. Kemény, edzett, művelt nők kerültek ki az iskolából, akikkel már senki nem packázhatott, akiket nem nyomhattak el fizikai fölénnel, és akik bármikor, bármit megtettek volna az iskola igazgatónőjéért, Christina Riveráért. Ő pedig nem kért fizetséget, nem kérte, hogy a későbbi munkájukból törlesszenek a kosztért, kvártélyért, a tanításért, a védelemért, csupán azt ígértette meg a védeniceivel, hogy ha egyszer szívességet kér, a rendelkezésére álljanak. A befogadott lányok akár meg is haltak volna érte.

Nella is tanított az iskolában. Amellett, hogy az egyik legképzettebb harcosa volt a csapatnak, viselkedést, táncot, étkezést, öltözködést oktatott. Kifinomultságra tanította a lányokat, mindent átadott nekik, amit Schillingsfürst hercegnőtől lelkesen átvett. Csakhogy egy balul sikerült megbízatása után jobbnak látta, ha elfogadja jötevőjük ajánlatát, és inkább Bécsbe költözik vele, eltűnik a római szemek – főleg egy sötét, haragos, csalódott szempár elől. Egy férfi elől, aki akkor mindent jelentett a számára, aki azonban nem hitte ezt el neki, és eltaszította magától. Nella büszkeségében nem próbált újra kapcsolatba lépni vele, inkább a könnyebbik utat választotta, és elmenekült Rómából. Ezt a férfit, Laurentino Marcetti bárót is pont oda, abba a sötét kis zugba zárta, ahová az össze fájdalmas emlékét, és inkább

gondolt a jóképű, bár határozatlannak tűnő Wilhelm von Königstein grófra. Inkább egy jó partira koncentrált, mintsem a múltbéli hibáin keseregjen...

Kipillantott az ablakon. A palota a Ringstrasse közepén állt, majdnem szemben a városi parkkal. Ezen a részen már felépültek a pár éve elkezdett házak, az építkezések zaja kissé távolabbról érkezett, kevésbé volt zavaró, mint akár néhány hónapja. Aki valamit is adott magára, mostanában itt építtetett palotát: az utóbbi időben a Ringstrasse lett a bécsi elit lakhelye és sétáútja. Nella csalódottan állapította meg, hogy alig néhányan bolyonganak az utcán ilyen korai időpontban. Igaz, egy valódi úrinő délig ki sem lép a hálósobájából, ő azonban képtelen volt olyan sokáig aludni. A napvilág ébresztette, mert soha nem hagyta behúzni a vastag bársonyfűggönyöket.

Gyűlölte a vaksötétet. Ha éjjel felébredt, örült, hogy látja a bútorok körvonalait. Az utcán sorakozó gázlámpák fénye halványan bevilágított az ablakán, így gyertyát sem kellett gyújtania ahhoz, hogy észrevegye, ha valaki a szobájában ólálkodik. Igen. Ettől tartott. Még mindig készenlétben állt, még mindig erősen figyelt. Hiába száműzte azt az erőszakos nős embert – aki kalitkában tartotta, ütötte-verte – a rossz emlékei közé, és hiába büntették meg alaposan, az érzés, hogy vigyáznia kell, vele maradt. Úgy érezte, az óvatosság a részévé vált, már soha nem lesz felelőtlen, és soha nem engedi meg magának, hogy bárki is elaltassa a figyelmét. Akiben bízhatott volna, azt ellökte magától. De nem hibáztatta magát emiatt. Valóban becsapta Marcettit. Igaz, hogy a munkája miatt, de ezt egy férfinak, akit hiúságában sértenek meg, nem lehet megmagyarázni...

– Nella, kedvesem, maga már ébren? Hisz még szinte hajnal van... – lépett be a szalonba Schillingsfürst hercegnő, aki kora ellenére még mindig szépnek számított barna, sűrű hajjal, karcsú, igen apró termetével, visszafogott, elegáns ruháiban.

Az arca olyan sima volt, mintha kivasalták volna, pedig már ötven éves is elmúlt. Mégis fiatalosabbnak tűnt sok valóban fiatal lánynál.

– Hajnal, asszonyom? – nevetett halkán Nella. – Hisz már tíz óra is elmúlt. Én korán kelek.

– Ha behúzatná a függönyt, tudna aludni. Tudja, a szépség egyik titka a jó és sok alvás.

– Nem szeretem a sötétet... – húzta el a száját a lány. – Inkább hamar megöregszem.

– Na, de előbb találunk magának egy férjet, és akkor már megöregedhet – nevetett fel a hercegnő. – Látom, nem boldogul a hímzéssel.

– Bevallom, nem köt le. Nehezebb feladat, mint a verekedés.

– Itt nincs szüksége rá, hogy verekedjen. Vagy szeretne? Kit akar megverni? – ült le egy karosszékre az asszony.

– Nem akarok én megverni senkit, asszonyom, de úgy érzem, gyengülök – vont vállat Nella.

– Magának nem kell erősnek lennie. Maga egy nő, kedvesem. A férfiak vannak arra, hogy erősek legyenek.

Nella lehajtotta a fejét.

– Hisz tudja, hogy nekünk, Riveráknak, erősebbnek kell lennünk, mint bármelyik nőnek. Mi nem hagyhatjuk, hogy újra kihasználjanak bennünket.

– Ez a veszély már nem fenyegeti – komolyodott el Katharina von Schillingsfürst.

– Soha nem tudhatjuk – morogta az orra alatt a lány.

– Talán reggelizhetnénk, nem gondolja? – váltott témát a hercegnő, és kedvesen elmosolyodott. – Csengetek Altenschmittnek...

És csengetett. Egy szempillantás múlva előttük állt Frau Altenschmitt, a hercegnő hűségese komornája. Szürke, egyenruhára emlékeztető uniformisában olyan szigorú benyomást

keltett, mint egy katonatiszt, ugyanakkor Nella tudta, hogy a szíve aranyból van, csak ez nem látszik rajta.

– Tálaltatná a reggelit? Legyen bőséges, mert ma kirándulni támadt kedvem. Elkocsizhatnánk egészen... nem is tudom... egészen Schönbrunnig. Mit szól, kedvesem? – A hercegnő Nellára pillantott, akinek nyomban felderült az arca. Őzbarna szeme vidáman csillogott, és olyan lelkesen bólintott, hogy vörösesbarna, hullámos haja egészen előre hullott a mellére.

– Talán látjuk a császárnét...

– Ő valószínűleg a Burgban tartózkodik most, hisz október van, de semmi sem lehetetlen – hunyorított Schillingsfürst hercegnő. – Jöjjön, menjünk át az étkezőbe! A szobalány már megteríthetett. Jól be kell reggeliznünk, ki tudja, mikor keveredünk haza...

2.

Laurentino Marcetti báró magához rendelt bárkit, akit csak akart. Ha ő kért szívességet, akkor is hívatta a delikvenst. Ő maga ritkán vette a fáradságot, hogy személyesen menjen el rangján aluli emberhez, volt azonban egy férfi, aki olyannyira kivívta a tiszteletét, hogy eszébe sem jutott elküldetni érte. Ráadásul úgy sejtette, hogy ez a férfi figyelmen kívül hagyná a kérését.

Ez az ember Marco Fiore volt. Pillanatnyilag magánnyomozó, korábban egyházi nyomozó, mondhatni kiugrott pap, aki az egyházi bűntények felszámolásában vett részt, nem mellesleg pedig Christina Rivera kedvese – vagyis annak a Nella Riverának a majdnem sógora, aki Marcetti kőkemény szívét is képes volt összetörni. Marco Fiore túl sokat tudott a báróról, ismerte olyan tetteit is, amelyek miatt akár börtönbe is kerülhetett volna, de hallgatott. Marcetti pedig, saját magát is meglepve, tökéletesen megbízott benne. A báró úgy hitte, kölcsönösen tisztelik egymást, habár Fiorénak nyilván megvan a véleménye róla, ami valószínűleg nem túl hízelgő. Ez őt nem bántotta, nem is igen érdekelte, de azt is tudta, hogy ha egyvalakit magával hívna Bécsbe, hogy segítséget nyújtsanak a szabólánynak, az Fiore lenne. Hisz okos, tapasztalt, kiváló nyomozó és nem utolsósorban remek verekedő, aki nem fél a saját árnyékától. Vihette

volna valamelyik emberét, de azok csapatban dolgoztak hatékonyan – egyesével sajnos nem voltak túl értelmesek. Marcetti tisztában volt azzal, hogy Fiore épp annyira nevetségesnek tartja majd ezt az ügyet, mint ő maga, és valószínűleg nemet mond, egy próbát azonban megért.

Egész éjszaka azon gondolkodott, vajon csak Nella miatt mondott-e igent Josephnek, és be kellett látnia, hogy igen. Kizárólag Nella miatt. Látni akarta a lányt, a szemébe akart nézni, talán meg is akarta leckéztetni... Maga sem tudta, mit akar tőle valójában, de mindenképpen vágyott rá, hogy találkozzon vele. Szinte szétfeszítette a mellkasát a gondolat, hogy újra láthatja, megérintheti, ugyanakkor fájdalmat is akart okozni neki. Olyan fájdalmat, amelyet neki kellett átélnie miatta. Tudta, hogy gyerekes ez a vágy, kicsinyes ez a bosszúszomjas érzés, mégsem volt képes lemondani arról, hogy visszaadja Nellának, amit tőle kapott.

Korábban nevetségesnek tartotta, ha egy férfi képtelen volt egy nőtől szabadulni. Azt gondolta, egy erős, jellemes embert nem bántathat meg egy nő annyira, hogy azután uralja a gondolatait. Egy férfinak ennél sokkal fontosabb dolgai vannak, hisz a sas nem törődik a verébbel: olyannyira kiesik a látóteréből, olyannyira kicsi, jelentéktelen, hogy eszébe sem jut foglalkozni vele. Csakhogy Nella egyáltalán nem volt veréb. Marcetti úgy hitte, az a nő legalább annyira sas, mint ő, mert bármennyire is igyekezett elfelejteni, nem sikerült. Ez már önmagában elég bizonyíték volt Nella Rivera sas mivoltára. Egyébiránt az is felmerült benne, hogy ha Joseph nem jelenik meg és nem erősködik ezzel a megbízatással, talán egy idő múlva ki is törődött volna a fejéből az a szerelemféleség. Az elmúlt egy évben nem volt nap, hogy ne gondolt volna a lányra. Hol ez, hol az juttatta az eszébe, de most, a bécsi utazás miatt máson sem járt az esze, csak rajta. Emiatt végtelenül dühös volt. Leginkább magára,

és egy kicsit Josephre is, mert ha ő nincs, szépen, lassan eltűnt volna a nő emléke.

Fogott egy fiakert, és Marco Fiore irodájához vitette magát. Ez egy bérház földszintjén volt, az ajtó mellett réztáblára vésve a nyomozó neve állt.

Az ajtó nyitva volt, Marcetti bekukkantott, mielőtt belépett. Fiore az asztalánál ült és körmölt valamit. Nem vette észre a bárót, ezért az megkocogtatta az ajtófélfát.

– Nocsak, Marcetti báró úr! – pillantott fel meglepetten a nyomozó. Hasonló korúak voltak, habár Fiore jóval vékonyabb, keskenyebb arcú, de épp olyan hullámos, sötét hajú, sötétszemű férfi volt, mint a másik. Míg azonban Marcetti szigort, erőt és némi durvaságot sugárzott, addig Marco Fiore finomabb, kellemebb megjelenést kapott a Jóistentől, és ezt még teljesen fekete öltözeke sem tudta elrontani.

– Nem örül nekem, signore Fiore? – vigyorodott el a báró.

– Ezt így nem mondhatom addig, amíg el nem mondja a jövetele okát... – kínálta helytel széles mozdulattal vendégét Fiore. – Grappát?

– Nem – rázta a fejét a báró. – Az éjjel egy bécsi barátommal a gentleman klubban dorbézoltunk. Az az italmennyiség, amit megittam, kitart még néhány órát. Signorina Christina jól van? Minden rendben az intézettel? Támogatom...

– Minden rendben van. Christina nyilván hálás a támogatásért... – felelt szűkszavúan Fiore.

– Leginkább Alba miatt, tudja...

Alba korábban Marcetti lánya, Doria iskolatársa volt egy drága lánynevelőben, ahonnan kidobták, miután az apja csődbe ment és öngyilkos lett. A tizennégy éves lányt az anyja, aki dolgozni nem akart, arra kényszerítette, hogy jó pénzért idősebb urakkal szórakozzon, és amikor Alba megszökött, az üldözői elől Christina Rivera intézetében talált menedékre. Miután Marcetti rájött,

hog a kislány ott húzta meg magát, befogadta, és Doria mellett egyfajta barátnő-társalkodónőként tartotta. Jelen pillanatban is együtt vendégeskedtek egy gazdag arisztokratacsaládnál...

– Tudom – bólintott a nyomozó. – Miben segíthetek? – Azonnal a lényegre tért, láthatóan nem akart erről a témáról beszélgetést folytatni.

– Nos, furcsa ügyben keresem... Számomra is furcsa, de önt szeretném felkérni... Kezdem az elejéről – sóhajtott Marcetti, és előadta Joseph kérését. – ... Ezért azt szeretném, ha ön utazna velem Bécsbe.

Fiore hátradőlt barna bőrrel bevont, faragott székén, és összehúzta a szemét.

– Miért én? Hisz tudja, hogy nem vagyok a barátja.

– Tudom – vont vállat a báró. – Ugyanakkor én megbízom önben és kiváló nyomozónak tartom.

A nyomozó megcsóválta a fejét.

– Ez az ügy nem az ön szintje, hogy úgy mondjam... ismerve a korábbi dolgait. Mégis miért vállalta el? Tönkrement?

Marcetti felnevetett.

– Ugyan! Joseph Winter régi barátom, és rettenetesen aggódik azért a lányért. Szerelmes belé. Kétségbe van esve, és csak hozzám fordulhatott. Én pedig segítek a barátaimnak.

– Ühüm... – bólogatott hitetlenül Fiore. – Ön nem az a típus, bizonyára van más is... – Egy pillanatra elhallgatott, majd kutatón nézett a másik szemébe. – Bécs... Nella miatt megy, ugye? Igazam van? Mit akar a lánytól? – Összevonta a szemöldökét, és már kevésbé volt kellemes az arckifejezése.

– Téved, signore Fiore, eszembe sem jutott Nella. És ha emlékszik, én fordítottam neki hátat és nem fordítva történt. Miért akarnék most bármit is tőle? Winter barátomnak akarok segíteni, de ha ön nem hajlandó vállalni a feladatot, akkor...

– Miért nem valamelyik emberét viszi magával? Annyi gazfickó dolgozik önnek, hogy válogathat közöttük, és kevesebbe is kerülnek, mint én.

– Az az én dolgom. Ez a Rosen kisasszony nem veheti észre, hogy vigyáznak rá, és be kellett látnom, hogy az én embereimről lerí a foglalkozásuk. A lány vagy megijed tőlük, vagy átlát a szitán, pláne, ha olyan okos, ahogy Joseph leírta.

– Értem... – hajolt előre Fiore. – Én azonban nem mehetek önnel, még ha akarnék se. Ugyanis két ügyem is ideköt, és mindkettő igen fontos.

A báró elkedvetlenedett. Nem igazán hitt abban, hogy Fiore hajlandó lesz vele dolgozni, de azért egy halvány esélyt adott a dolognak.

– Hoppá! Csak nem Marcetti báró urat látom? – hangzott fel a báró háta mögött az ajtóból.

Marcetti megfordult, és Fiore segédje, Rizzo vigyorgó arcába nézett.

– Báró úr! – hajolt meg szertartásosan a jólöltözött, jóképű, húszas éveit végén járó fickó, akinek olyan szemtelen csibészmosolya volt, hogy ezer közül megismerte volna.

– Magát még nem verte agyon egy féltékeny férj, Rizzo? – mosolyodott el önkéntelenül is Marcetti. Rizzót nem lehetett komolyan venni. – Nem hittem, hogy a mai napig is inaskodik signore Fiore mellett...

– Segédnyomozó, uram, segédnyomozó – komorodott el Rizzo. – Nem inas. Nagyon fontos munkát végzek.

– És kiválóan – szólt közbe Fiore. – Mondd csak, Rizzo, nincs kedved Bécsbe utazni?

A fiatal férfi egy pillanatra kimeresztette a szemét, kicsit eltátozta a száját is, majd lekapta a kalapját, és egyetlen mozdulattal a fogasra dobta.

– Menjek a kolbászzabáló osztrákok közé? Minek? Fel kell őket aprítani? Hm? – Hol az egyik, hol a másik férfira nézett.

Marcetti meglepetten pillantott Fioréra, hisz ez a lehetőség fel sem merült benne. Először nem tudta, örüljön-e az ötletnek, aztán arra gondolt, Rizzo fiatal, ha akar, tud viselkedni, öltözködni, eszes, bátor, és verekezésben még talán Fiorén is tútesz.

– Egy lányt kell megmenteni – szólalt meg végül.

– Egy lányt? És szép?

– Azt mondják... szép, makacs és okos.

– Szeretem a kihívásokat – vigyorodott el újra Rizzo, és meg-rángatta a szemöldökét. – Vállalom. Mit fizet?

– Eleget. És nem magának, hanem a főnökének. Maga teljes ellátást kap, úgy él majd ott velem, mintha a legjobb barátom lenne, úgyhogy elégedett lesz. Viszont nem szórakozni megyünk, ezt tartsa észben. Ha nem a munkára, hanem a mulatozásra figyel, hazazavarom. Megértett?

– Már nem vagyok olyan... – húzta el a száját rosszallóan Rizzo. – Nagyon komolyan veszem a munkámat... De bizonyára Bécsben is van bordély, nem igaz? Meg színház... a kóris-talányok fenségesek... Vagy igaz, hogy az osztrák nők tramplik? Bár mindegy, szeretem én bögyös-faros galambokat is... – húzta meg a vállát.

Marcetti felsóhajtott. Teljesen megértette Rizzo kíváncsiságait, de tudta, fárasztó utazás elé néz.

Lisa Rosen sietve szedte a lábát Grabenen. Nagyobb volt a forgalom a szokásosnál, az előző napi esőtől az út sara felcsapódott lila ruhájára. Próbálta felemelni, de hiába húzta szinte megbot-ránkoztató magasságba, így is koszos lett az alja.

Egyedül lépkedett a Práter felé, nem volt kísérője. Tildát, az egyetlen szolgálólányát nem vonhatta el a munkától, így kissé helytelenül, de magában vágott neki az útnak. Nem először tette, mióta az apja meghalt. Annyi pénzt nem örökölt, hogy személyzetet tarthasson, a szalonnak azonban működnie kellett, így kiegyezett azzal, hogy fiatal, hajadon lány létére kizárólag önmagára támaszkodhat. A családja teljesen elfordult tőle. Hiába volt két nénikéje is, mindkettő helytelenítette a viselkedését. Testvére nem született, ezért bizonyos szabályokat kénytelen volt megszegni...

Izgatottan sietett, nem késhelett el a találkozóról, amit ráadásul egy úriemberrel beszélt meg, aki egy másik feladata miatt nem tudta a szalonban meglátogatni. A bizonyos úriember nem más volt, mint a *Wiener Mode* újságírója. Paul Brenner egy levélben közölte, hogy szívesen megjelentetné a magazinban a legújabb kollekcióját, ami igen nagy szó volt, hisz eddig a lapban kizárólag Bécs legrangosabb szabóságai szerepeltek. Lisa úgy érezte, szinte szárnyal. Hóna alatt a rajzmappájával, a pocsolýákat kerülgetve igyekezett a Práter felé. Egyébként is rózsás arca még inkább kipirult, szőke haja repkedett, ibolyakék szemei csillogtak, a szíve pedig egészen biztosan az egészséges határ felett vert. Ha valóban megjelenik a *Wiener Modé*ban, azzal eléri, hogy az arisztokrata hölgyek is megismerjék a szalonját. Azt is tudta, hogy ez az újságcikk módfelett fel fogja bősztíteni Bergmannnt és társait, úgyhogy készülhet majd a retorziókra, de nem érdekelte. Azt gondolta, hogy minél magasabbra jut, annál érinthetetelebb lesz. Ki mer egy olyan szalontulajdonost zaklatni, akinél bárónők, grófnők vásárolnak? Akinek ilyen támogatói vannak?

A Graben üzletei mellett elhaladva most szinte észre sem vette azokat a boltokat, melyeket különösen szeretett: egy kis ékszerboltot, amit egy Jacob nevű öreg zsidó vezetett és régi kámeákat is árult, vagy a fűszerest, akinél hozzá lehetett jutni egzotikus

finomságokhoz is, és olyan illat lengte be az üzletét, hogy az ember még órákkal később is érezte.

A Feinbrot pékség mellett elhaladva az orrába kúszott a frissen sült kenyér illata, és összefutott a nyál a szájában. Aznap még alig evett. Hiába sütött Tilda fenséges húsos pitét, olyan izgatott volt a találkozói miatt, hogy nem bírt ételre gondolni. Az is eszébe jutott, hogy foghatott volna egy fiákert, akkor nem sáros szoknyában érkezne, de lebeszélte magát róla. A kocsi sokba került, és neki nem volt kidobni való pénze. Azt a félórás utat a szalontól a Práterig igazán megteheti gyalog is.

Időben ért a park széléhez, ahol az egyébként is erős hangzavar csak még inkább felerősödött. Kintorna hangja hallatszott, aztán hangos nevetés harsant. Lisa úgy sejtette, az a bábszínház felől jöhet: bizonyára Paprikajancsi csépel valakit. Hallatszott a vurstli zenéje, a körhinta zaja, cseléd lányok és inasok évdése, hangos kacaja.

Ismét új illatok szálltak a levegőben: sült kolbász, sült hús illatát hozta a szellő. A lány gyomra válaszul hangosan megkordult.

Brenner azt írta a levelében, hogy két órákor várja a bábszínház melletti bisztróban. Lisának nem kellett gondolkodnia, hogyan ismeri fel, mert a férfi azt is megírta, hogy egy stóc *Wiener Mode* lesz előtte az asztalon.

Lisa elsétált a bábszínház mellett, ahol valóban Paprikajancsi ütötte egy palacsintasütővel az ördögöt, amit hangos nevetéssel jutalmazott a leginkább gyerekekből álló közönség, majd megpillantotta a bisztrót, ahol a kellemetlen idő ellenére meglehetősen sokan falatoztak. Körbenézett, és észrevett egy elegánsan öltözött, kalapos férfit, aki vörösös pofaszakállat és bajuszt, a szemén kis kerek szemüveget viselt, és előtte három-négy női magazin feküdt az asztalon. Összetéveszthetetlen volt: nem akadt még egy férfi a környéken, aki női magazint tett volna maga elé.

– Herr Brenner? – állt meg tétován az asztalnál a lány, arcán félénk mosoly játszott.

– Fraulein Rosen? – pattant fel a férfi, és nyomban meg is hajolt, majd kihúzott magával szemben egy széket, hogy Lisa helyet foglalhasson. Paul Brenner kissé zavartnak tűnt. Zavartabbnak, mint elvárható lett volna egy híres divatmagazin szerkesztőjétől, de Lisa ezt alig vette észre, hiszen ő maga is bizonytalanul simogatta az asztalra helyezett mappáját, amelyben legújabb ruhaötleteinek rajzait hozta el. Soha nem mutatta meg senkinek, kizárólag a varrónők látták, most azonban egy férfi kezébe kell adnia, aki remélhetőleg cikket ír a szalonjáról. A *Wiener Mode* rangos lap volt, minden magára valamit is adó hölgy járatta és olvasta. Teázás, kávézás közben megbeszélték a legújabb divatot, elolvasták a nagyrészt romantikus, szívmengető novellát az újság végén, álmodoztak róla, hogy olyan ruhát készíttetnek, amelyekről a cikkek szólnak. A *Wiener Mode* Bécs legelegánsabb szabóságainak újdonságairól számolt be, Lisa pedig azóta vágyott rá, hogy bekerüljön a magazinba, amióta átvette a szalont. Bizakodva pillantott hát a férfira, aki belekortyolt a kávéjába, majd egy szalvétával megtörölte a bajuszát.

– Kávét, frissítőt? Intek a pincérnek, mielőtt belefogunk a munkába...

– Nem kérek semmit – rázta meg a fejét Lisa. Szerette volna mihamarabb hallani Paul Brenner véleményét, nem akarta iszogatóssal és semmitmondó beszélgetéssel tölteni az időt. – Talán megmutatnám a rajzaimat...

A férfi halványan elmosolyodott, és bólintott.

– Ön nagyon ambiciózus, Fraulein Rosen. Ha úgy gondolja, kezdjünk is bele!

Lisa érezte, hogy az izgalom és a félelem elárasztja a testét, a szíve pedig még annál is gyorsabban vert, mint amikor a

Grabenen sietett. Tudta azt is, hogy vörös a nyaka és az arca. Remegő kézzel nyitotta ki a mappát, majd Brenner felé fordította. A mappa négy lapot tartalmazott, a négy lapon négy különböző ruha szerepelt több változatban. Kabátkával, kabátka nélkül, köpennyel, köpeny nélkül. Volt kockás, nyomott virágmintás, egyszínű, fodorral, csipkével díszített. Az utolsó lapon egy egészen gyönyörű estélyi ruha rajza volt középkék selyemből, mély kivágással, a kivágáson csipkebetéttel, szűkre húzott derékkal, a szoknyán rengeteg fodorral...

Brenner sokáig nézegette a lapokat, vissza-visszatért egyikre-másikra, időnként meglepetten pillantott fel, de nem szólt, ezért Liza bizonytalansága egyre nőtt. De igyekezett leplezni és az asztal alatt tördelte a kezét, annyira, hogy már fájtak az ujjai. Érdeklődni nem mert, csak várt, de közben azt gondolta, ha az újságíró még sokáig ül némán, neki bizonyára ki fog szakadni a szíve.

– Ezek a rajzok különösen szépek. Az estélyi ruhát akár a császárné is felölthetné. Ön nagyon tehetséges, Fraulein Rosen – szólalt meg végre a férfi. Levette a szemüvegét, előhúzott egy zsebkendőt és megtörölgette, majd visszaillesztette az orrára.

– Ez... ez azt jelenti, hogy cikket ír a szalonról? – hajolt előre izgatottan a lány. – Igen?

– Nem is kérdés – bólintott Brenner. – Most azonban mesélnie kell a „rögönruháról”, az ötletéről, mert én igazán forradalmi újításnak gondolom, és úgy hiszem, Bécs hölgyeinek is értesülniük kell erről.

– Boldogan – mosolyodott el a lány, és bár próbált higgadtan viselkedni, a hangja úgy csilingelt, mint a karácsonyi kisharangkok. – Mit szeretne tudni?

– Hogyan jutott eszébe? És hogyan tudja megvalósítani? Úgy tudom, egymaga varr, így el sem tudom képzelni, hogyan

lehetséges ilyen gyorsan három-négy ruhát elkészíteni... – Brenner egy kis, némileg gyűrött vonalas füzetet és egy tollat vett elő a belső zsebéből.

– Nos, egyrészt nem egyedül varrok, sőt, nem is igen varrok, csak igazítok... – kezdte Lisa lassan, aztán belelendült. Felengedett, hiszen arról beszélhetett, ami a legfontosabb volt a számára. Elmondta az újságírónak, hogyan valósította meg a „rögtönruha” ötletét, mesélt a kis üzeméről, amit rövidesen bővítenie kell, mert egyre több a megrendelő, és beszélt arról is, honnan inspirálódik, hogy a ruhái divatos szabása a gazdag úriasszonyok igényeinek is megfeleljenek. Brenner egy pillanatra összehúzta a szemét, amikor Lisa a párizsi divatlapokat említette, de nem tett megjegyzést, szorgalmasan jegyzetelt.

Miután a lány befejezte, az újságíró elégedetten elmosolyodott.

– Köszönöm, Fraulein Rosen. Remek cikk lesz ez, és biztos vagyok benne, hogy a vázlatokkal felkeltjük a hölgyek érdeklődését. Jelentkezem a szalonban, amint a cikk megjelenik, és visszaszolgáltatom a rajzokat. Ön igazán erős, tehetséges ifjú hölgy... – És a férfi még szélesebben elmosolyodott.

– Köszönöm – rebegte Lisa, és meghatódva állt fel. – Örülök, hogy megismertem, Herr Brenner. Várom a szalonban... Viszontlátásra!

Biccentett, majd megfordult, és elindult. Átjárta a boldogság érzése. Könnyűnek érezte magát, nem fázott, és még akkor sem bosszankodott, amikor egy figyelmetlen fiákeres vizet csapott a ruhájára, amint vadul áthajtott egy pocsolyán.

Katharina von Schillingsfürst hercegnő palotájában gyakorta jelentek meg vendégek. Természetesen csak délután, ahogy az illendőség megkívánta, és természetesen nem mindenkit fogadott, aki leadta a vizitkártyáját. Aznap, amikor korai kocsizásra ragadtatta magát Nellával, épp arról beszéltek a landauerben, hogy az a bizonyos fiatal nemes, Wilhelm von Königstein gróf meglehetősen faragatlan módon nem nyilatkozik a szándékait illetően, miközben jól láthatóan udvarol a lánynak, ezzel elriasztva a további lehetséges kérőket. Hisz ki merészelne ajánlatot tenni, ha egy Königstein nyilvánvalóan teszi a szépet? Egyrészt a gróf grandiózus gazdagsága, másrészt kardforgatási hírneve erős visszatartó erő volt ebben az ügyben. Ezért a hercegnő úgy döntött, egy-két napon belül elbeszélget a fiatalemberrel, és ezt Nellával is közölte, aki azt gondolta, a vendéglátójának igaza van, hisz az arisztokrata nem sajátíthatja ki, ha nem akar színt vallani. Ugyanakkor a lányban kétségek merültek fel, hogy mit tenne, ha Königstein megemberelné magát, és megkérné a kezét. Valóban ő volt a legvonzóbb férjjelölt mind közül, akár külső tulajdonságait, akár helyzetét tekintve, viszont Nella közel sem érzett olyan ellenállhatatlan vonzalmat iránta, amelyet a férje iránt kívánt érezni. A hercegnő eldöntötte, hogy férjhez adja, ő azonban nem volt benne biztos, hogy készen áll egy érdekházasságra, jóllehet már kezdett kifutni az időből. Eszébe jutott a nővére, akinek eszébe sem volt az életét egy férféhoz kötni, még úgy sem, hogy tökéletes harmóniában élt Marco Fiorével – természetesen titokban. Christina a munkájának, a szerencsétlen lányok megmentésének szentelte az életét, és ebbe számára nem akadt hely egy olyan családnak, amely leköti az idejét, a gondolatait, amely mindennél fontosabb. Marco Fiore ezt elfogadta, de ilyen férfi nem terem minden bokor alatt.

Nella nem szerette volna a nővére mintáját követni. Ő nem érzett felelősséget a világ összes bántalmazott nője, gyermeke

íránt, ő csak azt kívánta, hogy olyan férfi álljon mellette, akit rajongva szeret. Nos, ezt nem lehetett elmondani arról az érzésről, amit Wilhelm von Königstein íránt érzett. Természetesen tisztában volt azzal, hogy a házasságoknak korántsem alapja a szerelem, sokkal inkább a megfontolás, ő azonban nem olyan életet élt korábban, ami ezt a tézist fontossá tenné. És ezt a hercegnő is tudta, mégis úgy tűnt, mintha elfelejtette volna. Nella nem csak hogy nem volt ártatlan, nem is akart az lenni. Pillanatnyilag eljátszotta ugyan a védelemre szoruló virágszálat, eljátszotta a kifinomult úrilányt és remekelt ebben a szerepben, de szerepet játszott, és egy ideje kezdett hiányozni neki az izgalom, a kiszámíthatatlan napok, néha még a testvéreivel folytatott éjszakai portyákra is édes nosztalgiával gondolt. Pedig igen veszélyes fába vágták a fejszájüket, amikor csukás köpenyben, felfegyverkezve Róma sötét utcáit rótták. Az intézet, melyet a nővére hozott létre, többnyire olyan kislányokat, nagylányokat, asszonyokat fogadott be, akiket vertek, megerőszakoltak, prostitúcióra kényszerítettek, és ha a Rivera lányok fülébe jutott, hogy mindezt ki tette velük, ők nem haboztak. Éjszaka, mint a halál angyalai látogatták meg a bűnöst, és örökre elvették a kedvét attól, hogy a jövőben kezét emeljen bármelyik családtagjára. Senki nem tudott az éjszakai portyákról, csak Marco Fiore és Louisa, aki a harcra és az önvédelemre tanította a lakókat. Christina, Nella és Leona, a három testvér olyan keményen tanult, hogy rövidesen mesterüket is túlszárnyalták. Akkor azt hitték, örökre együtt maradnak – legalábbis Christina nyilván ezt hitte. Csakhogy ez nem így történt. Christina maradt, hisz övé volt az intézet, szívét, lelkét adta a befogadott nőkért, Nella azonban Bécsbe költözött, Leona, a kicsi pedig...

– Leona...! – sóhajtotta Nella, és bár soha nem érezte túlságosan közel magához a húgát, azért elszomorították a vele törtétek.

– Van hír Leonáról? – pillantott fel a könyvből a hercegnő meglepetten. Már a szalonban ültek. Visszaértek a kocsikázásból, ahol semmi érdemleges nem történt, a császárné sem tűnt fel, ahogy Schillingsfürst hercegnő megjósolta. Az asszony a világoskék selyemmel bevont faragott kereveten üldögélt és olvasott, Nella pedig szokásához híven az ablaknál álló támlás széket választotta, és unatkozott.

Végül megrázta a fejét.

– Nincs. Bárcsak tudnám, hol van és mit csinál. A kolostorba nem tért vissza, és nem hallottam Christinától sem, hogy ő rátalált volna.

– Én is kerestetem. Rettenetes lenne, ha a rendőrség kezére kerülne, mert ismét... nos... rosszat tett.

– Rettenetes lenne, valóban – bólintott Nella, és még mindig nem értette pontosan, hogy lehet annyira más a húga, mint ők. Leona élvezettel gyilkolt. Mikor még együtt éltek, egy nap arra lettek figyelmesek, hogy olyan férfiak halnak kínhalált, akikről tudható volt, hogy nőket bántottak. A Rivera nővérek soha nem ölték, csupán megleckéztették, megfélemlítették ezeket az erőszakos férfiakat, mégis sorra meghaltak közülük páran. Kiderült, hogy a húguk, Leona, a tudtuk nélkül kivégezte őket. És tényleg élvezettel. Azt gondolták, hogy akkor lett ilyen furcsa, amikor megtalálta a nővérét összeverve, meg-erőszakolva. Mindössze tíz éves volt. Aztán olyan kérdéseket tett fel a halálról, az ölésről, az erőszakról, ami meg sem fordulhat egy kislány fejében. Túlzott érdeklődést mutatott ezen témák iránt, de nem tulajdonítottak neki jelentőséget. Végül tizenöt éves korára gyilkossá vált, és a fegyvert épp Christina adta a kezébe, amikor Louisával megtaníttatta arra, hogyan győzhet le szinte bárkit a saját erejével – no és néhány egyéb eszközzel. Miután kiderült, hogy Leona fejével komoly baj van, egy kolostorba vitették, ahol az apácák erős felügyelet alatt

tartották, de megszökött. Már egy éve, és azóta senki nem hallott felőle...

Gondolatait Frau Altenschmitt megjelenése szakította félbe.

– Látogató érkezett, méltóságos asszonyom – jelentette ki a komorna, majd egy kis ezüstitálcán átnyújtott egy névjegyet a hercegnőnek.

– Micsoda fordulat! – mosolyodott el az asszony. – Wilhelm von Königstein kíván látogatást tenni. Mit gondol, kedvesem, fogadjuk az urat?

Ez természetesen csupán költői kérdés volt, hiszen Nella tudta, a hercegnőnek minden vágya, hogy összehozza őt a gróffal, így elmosolyodott.

– Esetleg mondhatnánk, hogy gyengélkedek – kacintott, mire az asszony felnevetett.

– Magával aztán nem lehet unatkozni.

Nella az ablak felé pillantott, hogy Katharina von Schillingsfürst a tekintetéből ne olvashassa ki a gondolatait. Ő sajnos igenis unatkozott. Sem az olvasás, sem a hímzés, de még Königstein gróf sem hozta lázba, bálba meg mégsem mehetnek minden nap. Pedig táncolni például nagyon szeretett, és soha nem árult petrezselymet, hisz szépségével bárkit meghódított, akit csak kiszemelt. Sajnos azonban nem sok olyan fiatal arisztokrata akadt, akit kiszemelt volna magának. Kivéve persze a grófot, akit minden hajadon magának kívánt. Nella már-már arra gondolt, hogy ezért fogadta viszonylag jó szívvel az udvarlását. Hogy a többi lányt bosszantsa, és hogy érezze, ő a legszebb és legvonzóbb minden szempontból. Egyszerűen azért, mert ha mindenki ezt a férfit akarja, akkor neki kell megszereznie, és kész.

A hercegnő bólintott Altenschmittnek.

– Fogadjuk a gróf urat. Hozzon, kérem, teát és süteményt.

A komorna elment, majd rövidesen visszatért, nyomában a fiatal gróffal. Königstein valóban fess fiatalember volt, dús, szőke

hajú, tiszta arcú férfi, akinek legnagyobb vonzerejét szálas termete mellett szürkés szeme jelentette, melyet meglepően hosszú pillák kereteztek.

Meghajolt a hölgyek felé, Schillingsfürst hercegnő pedig helyel kínálta.

– Örülünk a látogatásának, gróf úr – mosolygott az asszony.

– Számomra öröm, hogy itt lehetek, méltóságos asszonyom – viszonzta az udvariasságot a férfi. Ezután pillanatnyi kínos csönd következett, amit szerencsére Altenschmitt érkezése tört meg.

Végre Nella is megmozdult: töltött teát a csészekbe, és rámosolygott a vendégre.

– Arra gondoltam, talán volna kedvük megnézni a legújabb darabot, amit a Burgtheaterben játszanak. Hallottak róla? – vetette fel a gróf. A hercegnő láthatóan megörült a témának.

– Hallottam, és azt is tudom, hogy a főszerepet Mitzi Dahl játssza, aki kiváló színésznő, és jó ismerősöm. Most tért haza Londonból, ahol egy Shakespeare drámában alakított ugyancsak főszerepet. Nagyon tehetséges, művelt nő...

– Valóban? Ismeri a hölgyet? Azt mondják, módfelett zárkózott, alig fogad el meghívásokat.

– Az én meghívásomat elfogadta – vont vállat Katharina von Schillingsfürst könnyedén.

– Az ön meghívását senki sem utasítaná el, méltóságos asszonyom – bókolt a gróf, majd Nellára nézett. – Ön is ismeri Dahl kisasszonyt, Nella kisasszony?

A lány megrázta a fejét.

– Nem. Még nem volt szerencsém találkozni vele.

– Akkor talán meghívhatnám önöket a páholyomba? – próbálkozott a gróf, és reménykedő pillantást vetett a lányra, majd a hercegnőre.

– Kedves Königstein... talán inkább én hívom meg a páholyomba, ha nem bánja, hisz, mint tudja, nekem is van – mosolyodott el az asszony.

– Bocsásson meg, természetesen... – köszörülte meg a torkát zavartan a férfi. – Nem akartam udvariatlanul kérni, hogy csatlakozhassak önökhöz, de örömmel elfogadom a meghívást.

Miután a gróf kierőszakolta az ajánlatot, nem is időzött tovább. Kezet csókolt a hölgyeknek, meghajolt, és távozott. Nella utána nézett és megállapította, hogy valóban nagyon mutatós férfi, de számára a hűvös udvariassága, a távolságtartása kifejezetten unalmasnak tűnt. Belegondolt, hogy ha élete végéig ilyen beszélgetéseket kellene folytatnia, abba beleőrülne. Nem érezte a férfiben a szenvedélyt, a humort, a keménységet, inkább egy nyalka udvaroncnak látta, aki külsőre igazán megnyerő, rettetően ad a formásokra, kiválóan elboldogul a saját arisztokraták világában, de ha egyszer veszélyes helyzetbe kerülne, olyan igazán veszélyesbe, nem hitte, hogy helyt állna. Nem beszélve arról, hogy valószínűleg eszébe sem jutna Nellát feleségül venni, ha kiderülne a múltja. És bár a lány szívesen színészkedett, egy életen át nem akart játszani.

– Olyan se hús, se hal... – nézett a hercegnőre. – Nem hiszem, hogy bátor... legalábbis ha nem megszervezett párbajról van szó...

– Harcolt a háborúban – csóválta meg a fejét Katharina. – Kitüntették a bátorságáért.

– Az első sorban harcolt, vagy a háttérből irányított? Szerintem inkább a frontvonaltól jó messze ült a lován a többi tábornokkal, és onnan parancsolgatott...

– Ilyennek látja?

– Ilyennek – bólintott a lány. Ki merte mondani, amit gondolt, a hercegnő nem várta el tőle, hogy hazudjon.

– De remek férj lenne. Maga pedig grófné lehet. Néhány éve még...

– Tudom... – sütötte le a szemét Nella, mert pontosan tudta, hogy Schillingsfürst hercegnő arra gondol, néhány éve még egy csinos ruháért is bármit megtett volna. – Ezért nem is utasítom el. Csupán megjegyeztem.

3.

A kocsi egy kátyús útszakaszra ért, de a kocsis egy cseppet sem vett vissza az iramból, hisz azt a parancsot kapta, hogy a lehető leggyorsabban haladjanak. A lovak szinte vágtattak, nem törődve a lehetőséggel, hogy egy gödörbe hajtva kitörik a hintó kereke. Az utasok úgy pattogtak az üléseken, mintha teljes mértékben elveszítették volna az uralmat a testük felett. Marcetti erősen megütötte a kocsi tetejét a sétabotjával, aztán kikiáltott az ablakon.

– Lassabban, maga vadbarom!

A kocsis meghallhatta az utasítást, mert visszafogta a lovakat és lassabb tempót diktált.

Marcetti a sétabot faragott, aranyozott fogantyújára támaszkodott, és fáradt tekintettel pillantott útítársára. Látszott, hogy Rizzo a gyomrával küzd. Kissé zöld volt az ábrázata, majd az illetet sutba vágva kihajolt az ablakon, és diszkrétnek egyáltalán nem nevezhető módon ordítva szabadult meg az előző pihenőhely fogadójában elfogyasztott sültcsirkétől. Marcetti elfintorodott, és hátradőlt az ülésen. Nem volt benne biztos, hogy Rizzo a megfelelő partner számára a bécsi megbízatáshoz. Igaz, hogy ügyes fickónak tartotta, de voltak kétségei afelől, hogy jól játssza-e majd az úriembert. Eddig nem brillírozott e téren. Mindkét pihenőhelyen, ahol eddig megálltak, rövid időn belül enyhén lerészegedett, majd nekilátott a szolgálok vegzálásának,

amit volt, aki örömmel, de volt, aki dühösen fogadott. Amikor Marcetti ezt szóvá tette, Rizzo azt válaszolta, ki kell használnia az utazást, mert ha megérkeznek, és úriemberkednie kell, akkor már nem lesz alkalmá az ilyesmire.

– Jobban van? – érdeklődött Marcetti, és elhúzta a száját, amikor útitársa hátrahanyatlott az ülésen. – Mondtam, hogy ne vedeljen annyit, mert a kocsi összerázza.

– Soha többé nem iszok... vacak bort. Csak jót. Attól nem lennék ilyen pocskékul.

– Dehogynem – csóválta a fejét a báró. – Jó lenne, ha összedné végre magát, mert nemsokára megérkezünk. És előtte még át akarom magával beszélni a tervet.

– Van terve?

– Van. Mindig van tervem.

– Én szeretem a dolgokat érzésből megoldani – vont vállat Rizzo.

– Ezért nyomozóinas még mindig – mutatott rá a tényre Marcetti.

– Segédnyomozó, báró úr.

– Akkor az. Lásza be, ha a híres megérzése után megy, és sosincs alaposan átgondolt terve, akkor nem lesz eredményes. Fiore is tervez.

– Ő sem tervezett mindig. Jó gyakran aludt az árokban... Én még abból az időből ismerem. Tudja, miután nem bírta megemésztetni, hogy egy fiatal pap, akit a gondjaira bízta, kizuhant egy ablakon. Attól fogva vagy ópiumot szívott, vagy ivott vagy kurvázott, vagy mindhármát csinálta egyszerre. Ha signorina Rivera nem bukkan fel, Marco Fiore már rég alulról szagolja az ibolyát. Én hozzá képest nyeretlen kezdő vagyok.

Marcettinek eszébe jutott a néhány nappal ezelőtti gondolata arról, hogy ideje lenne felhagynia a duhajkodással, mert nem lesz jó vége. Még úgy jár, ahogy Fiore járt volna, ha nincs Christina

Rivera. Ő ugyan nem fetrengett az árokban, de ezt kizárólag Paolónak köszönhetette, aki hűségesen hazaszállította minden dorbézolás után.

– Csak csinálja, amit mondok – mondta végül. – Ne az érzéseire hagyatkozzon, hanem az utasításaimra. És semmiképpen ne vedeljen Bécsben, mert azonnal kiderül, hogy csatornatölték.

– Nem vagyok csatornatölték! Becsületes tolvaj és megfigyelő voltam. A legjobb. Most is jó hasznát veszem a munkám során szerzett a korábbi tapasztalataimnak. És elhiheti, tudom, hogy miért fizet. Nem szúrom el – felelte sértődötten Rizzo.

– Azt nagyon jól teszi – vonta össze a szemöldökét a báró, de a hangja valamelyest megenyhült. – Akkor most figyeljen, mert elmondom, milyen szerepben tündöklünk majd Rosen kisaszony és az ellenségei előtt.

– Tündökölni fogok, efelől biztos lehet. A nők nem tudnak nekem ellenállni.

– Bámulatos az önbizalma. Remélem, hogy a feladatokat is ilyen bámulatosan oldja meg.

– Ne legyenek kétségei, báró úr – biccentett vigyorogva a segédnyomozó.

– Jó. Akkor először is magának kell egy név. Nem lehet egyszerűen csak Rizzo. Milyen nevet akar? Antonio, Davide... találja ki, mert nem mutathatom be csak Rizzóként.

– Salvatore – vágta rá Rizzo gondolkodás nélkül. – A Salvatore jó lesz.

– Miért pont Salvatore?

– Mert tetszik. Uras.

– Szerintem gazemberes, de maga tudja. Nem hiszem, hogy Bécsben sokan ismerik az alvilágot.

– Salvatore Rizzo. Jól hangzik – mélázott a segédnyomozó, mintha nem is hallotta volna, amit a báró mondott.

– Ezzel megvagyunk – bólintott Marcetti. – Nekem egy kereskedelmi és hajózási vállalatom van, és ezzel nem is hazudok. Maga a közvetlen munkatársam és barátom. Signorina Rosennek a régi ismerősöm, Joseph Winter mutat be bennünket, mint a legjobb olasz kereskedőket, akik kiváló minőségű és olcsó kelméket szállítanak. Így fogunk signorina Rosen közelébe férkőzni, ezért nem gyanakszik majd, hogy valójában mi a célunk.

– Hogy megvédjük őt, az ellenségeit pedig annyira megdorgáljuk, hogy elmenjen a kedvük attól, hogy a hölgyet zaklassák.

– Így van. Winteréknél szállunk meg, a palotájuk az éppen most épült elit negyedben áll. Ott már viselkednie kell. A barátom apja gazdag, közismert bankár, ő is úgy tudja majd, hogy jó módú nemesek vagyunk.

– A nemesek nem dolgoznak. Főleg nem kereskednek.

– Ez igaz... többnyire. Én sem töltöttem egy irodában a napjaimat, ezt nyilván tudja. De most el kell játszanunk, hogy kiváló kereskedők vagyunk, hogy a hölgygel legyen egy közös pont, ami miatt gyakran találkozhatnak.

– És ha elcsábítanám? Az mégis hihetőbb. Udvarolok, udvarolok... – vetette fel Rizzo.

– Meg ne próbálja! – dörrent rá Marcetti. – Az a lány érintetlen.

– Akkor udvaroljon ön. Akkor testközelből védhetnénk.

– Nem udvarolok. Kereskedők vagyunk, remek kelmeáratokat kínálok neki. Rosen kisasszonynak nem kell tudnia, hogy arisztokrata vagyok. Elég, hogy van egy export-import vállalatom és egy hajózási cégem.

– Bécsnek nincs is kikötője...

– Az nincs. De a vonat elviszi az árut Olaszországból. Gyorsabban eljut Bécsbe, mint hajóval és kocsival.

– De ez elmélet, nem igaz? Csúnyán átverjük azt a szegény lányt...

– Talán elmélet, talán nem – húzta össze a szemöldökét elgondolkodva Marcetti. – Nem tervezem, hogy egy kis bécsi szabóságnak szállítatok, de ha megérné, megoldható lenne. Viszont, ha megszabadítjuk a lányt az ellenfeleitől, akik mindent elkövetnek, hogy ellehetetlenítsék a szalonját, akkor nem hiszem, hogy elszomorodik, amiért a kelmeüzletből nem lesz semmi.

– Ön tudja – vont vállat Rizzo. – Nekem mindegy.

Laurentino Marcetti kinézett az ablakon. Dél felé járt az idő, meglehetősen borús volt az ég. Ahogy közeledtek Bécs felé, egyre hűvösebb lett. A nap csak ritkán bukkant elő, a hegyek felhőbe burkolóztak, és bár a táj lenyűgözően szép volt, a gyakran eleredő eső sokat rontott rajta.

Nellára gondolt, és furcsán összeszorult a gyomra. Semmit nem tudott arról, hogyan élt a lány az elmúlt egy évben. Úgy sejtette, hamar túltette magát szomorú kimenetelű kapcsolatukon, könnyedén lépett egyet, és már egy másik férfi karjaiban élvezte a bécsi dekadenciát. Azt gondolta, ismeri Nellát annyira, hogy tudja, számára soha nem lehet fontosabb senki, mint ő maga. Szeretett úgy emlékezni rá, mint önző, felszínes, pénzéhes, hazug nőre, úgy kevésbé fájt a csalása, de férfiúi büszkeségén semmit nem javított. Esze ágában sem volt megbocsátani neki. Még mindig dühös volt, de a lelke mélyén tudta, hogy elsősorban nem a lányra haragszik, hanem saját magára, amiért ostobán hagyta, hogy egy csitri a szívébe férközzön és átverje. Ezt, persze, soha nem vallotta volna be senkinek. Úgy sétált ki ebből a szerelemből, mintha Nella Rivera annyit sem jelentene neki, mint egy légy az ablakon...

A következő pihenőhelyen, Neustadtban, Marcetti elégedetten nyugtázta, hogy nem hiába jártatta a száját, mert úgy tűnt, Rizzo megemberelte magát. Egyetlen szolgálólányt sem abajgatott, csupán egy kacsintással jelezte tetszését, aztán a vacsorának, majd az alvásnak szentelte magát. Pedig Neustadt jócskán kínált

volna látnivalót és mulatságot, a segédnyomozó láthatóan mégis úgy határozott, hallgat a jó szóra, és nem bősztí a bárót.

Marcetti is lepihent, aludni azonban nem tudott. Az a fajta férfi volt, aki soha nem bánta meg egyetlen tettét sem, most azonban elgondolkodott, vajon eszénél volt-e, amikor elvállalta ezt a bécsi kiruccanást. Minél közelebb ért a városhoz, annál kevésbé érezte úgy, hogy okosan döntött. Az idő pocsék volt, a megbízatás bugyuta, egyáltalán nem az ő színvonala, és ez a Nella ügy... Egy gyerekes bosszú miatt, amiről még azt sem tudta, hogyan hajtja végre, azt sem tudta, mit akar vele, ennyit utazni végtelenül nagy ostobaság... Persze, tisztában volt vele, hogy a büszkeségét reméli visszanyerni, amit Nella jó alaposan megtépázott. Vissza akarta adni a lánynak a kölcsönt, de valójában csak látni akarta. Ezt azonban nemigen vallotta be még magának sem.

A szalon aznap reggel fényesebbnek, csillogóbbnak tűnt, mint eddig bármikor. Lisa az egyik babára igazította az új, sötétkék modellt, a legszebbet, amelynek nyakfodra különösen előkelőnek látszó csipkéből készült. Elégedetten figyelte, ahogy a napfény csúszkál a redőkön, és amikor mozdított egyet a ruhán, úgy tűnt, mintha a selyem életre kelne, mintha a sötétkéknek milliónyi színe lenne, mindig más és más, ahogy a hatalmas ablakon bekúszó sugarak játszottak vele. A lány mosolygott. Képtelen volt másra gondolni, csak a *Wiener Mode* járt az eszében, és szinte másodpercenként pillantott ki, hátha meglátja a Grabenen a szalon felé sétáló Paul Brennert. Nem tudta, mikor érkezik a rajzokkal, azt sem tudta, mikor jelenik meg a cikk a lapban, ez azonban nem akadályozta abban, hogy folyton az

utcat fürkészsze. Örült az új ruhának is, melynek a vázlatát odaadta az újságírónak, örült annak, hogy aznap reggel végre kiderült az ég és bár kissé erőtlenül, de kisütött a nap. Örült, hogy az arra járók bekukkantottak az ablakon és nézegették, ahogy csinosítja a babát, noha tudta, igazi vásárló ilyen időtájban még nem érkezik. Nem számított. Az is siker, ha egy szolgáló viszi a híret az asszonyának, hogy a Rosen szalonba új ruha érkezett. Úgy érezte, ma jó napja lesz, hisz nem talált lócitromot az ajtaja előtt, az ablakra sem kentek semmiféle mocskot és fenyegető levél sem várta. Ellenségei fényes nappal nem próbálkoznak. Annál gyávábbak, hogy ország-világ előtt felfedjék kilétüket. Ha tesznek valami alávaló dolgot, azt éjjel teszik, a jótékony sötétben, amikor kevesen járnak a Grabenen, aki pedig mégis arra kószál, az vagy részeg, vagy az a fajta, akit nem érdekel, hogy más mit művel.

A varrónők egyelőre ezt az egy ruhát készítették el, de már kiszabták a másik kettőt is, ennek a fodrosnyakúnak pedig varrják a másolatait. Lisa ugyan sejtette, hogy mutató darab lesz, de még őt is meglepte, hogy a kék selyem milyen fenségesen fest a babán. Arra gondolt, hogy kiteszi a szalon elé, mint azt a másikat, aztán elvette az ötletet. Épp elég, hogy Bergmann tönkretette az egyik babáját, nincs szükség rá, hogy ezt is össze-rugdossa.

Megsimogatta a ruhát, még a vállán igazított, hogy kisimuljon az anyag, aztán felhúzta a fehér kesztyűjét. A pult mögé pillantva észrevett egy papírfecnit a földön. Bosszúsan lehajolt érte. Nem tűrte a szemetet. Nem is értette, hogy nem vette észre Tilda, amikor reggel felmosott. A papírral a kezében bement a próbaszobába, kidobta a fecnit, majd a nagy, álló tükör elé lépett. Igazított egy kicsit szőke haján, egy hajút erősebben szúrt bele a kontyába, nehogy elszabaduljanak a tincsei, majd az arcába nézett. Ma reggel jobban tetszett magának, mint máskor.

Mintha más fény csillogott volna a szemében, mintha az arca sem lett volna olyan sápadt, mint korábban, és ívelt ajka is élénkebb volt. Talán a mosolytól, ami akaratlanul is ott játszott a szája szegletében.

Lesimította lila ruháját, hátra nyúlt, és húzott egyet a széles szalagon, amitől a dereka még karcsúbbnak látszott. Megállapította, hogy a külseje semmiképpen sem taszító, még az is lehet, hogy elég vonzó, habár egyszerű, amolyan tizenkettő egy tucat fajta. Olyan, akit nem nehéz elfelejteni, ugyanakkor nem is szokás elkerülni. Örült, hogy nem feltűnő jelenség, így a hölgyek, akik nála vásároltak, soha nem érezhették, hogy túlragyogja őket. Soha. Igyekezett csinos, ápolt és elegáns lenni, szép, de egyszerű ruhákat viselt, és eszébe sem jutott túlszárnyalni egyetlen vásárlóját sem. Úgy gondolta, nála minden hölgy gyönyörűnek kell, hogy lássa magát, ő pedig igyekezett annyira jelentéktelennek tűnni, amennyire csak tudott.

Az ajtóra szerelt kis csengő diszkréten csilingelő hangja zökentette ki gondolataiból. Nem volt aznap reggelre bejelentett vásárlója, így csak arra következtethetett, hogy egy szolgálólány vagy egy iparos felesége kukkantott be, hogy körülnézzon. Nem számított rá, hogy módos polgárasszony, netán nemes hölgy tévedt a szalonba: ők ilyenkor még nem tették ki a lábukat a házukból, hacsak nem volt sürgős vásárolnivalójuk.

Kisietett a próbaszobából, és meglátta a férfit, aki kissé zavartan téblábolt a női ruhák között.

– Herr Winter! Micsoda öröm, hogy meglátogatott! – mosolyodott el Lisa. Kedvelte a férfit. Rendkívül szimpatikusnak tartotta, annyira azonban nem, hogy elfogadja a lánykérését. Szerencsére Joseph Winter nem volt sértődékeny, megelégedett a barátságával, és ezért a lány nagyon hálás volt. Évek óta ismerték egymást, azóta, hogy egyszer Joseph kellenül

elkísérte az édesanyját a szalonba, amikor azt még Lisa édesapja vezette. Ő tizenhét éves volt, Joseph pedig már kész férfi. Amíg az édesanyja próbálta a ruhát, addig elbeszélgettek. Meglepetésükre találtak közös témát, főleg az olvasmányaikról társalogtak. Legközelebb már jó ismerősként üdvözölték egymást, és Joseph egyetlen alkalmat sem hagyott ki, ha az édesanyja ruhát készíttetett Rosennel. Amikor Lisa édesapja meghalt, Joseph igyekezett még gyakrabban meglátogatni, próbált segíteni neki, próbálta felvidítani, majd rövidesen megkérte a kezét. Amire a lány nemet mondott. Arra hivatkozott, hogy a gyász és a rengeteg munka miatt mostanában képtelen a házasságra gondolni. Igazából viszont nem akarta megmondani a férfinak, hogy bár nagyon kedveli mint barátot, de férjeként nem tudja elképzelni. Winter úgy tett, mintha nem vette volna a lelkére az elutasítást, Lisa azonban sejtette, hogy összetörte a szívét. Legalábbis egy kicsit. Mindenesetre a férfi a barátja maradt, újabban a védelmezőjeként lépett fel, ami kissé idegesítette a lányt. Egyáltalán nem akarta, hogy Joseph megvédje, nem akart hálás lenni, mert tudta, annak mindig ára van. Még akkor is, ha Winter semmit nem vár tőle – ő talán viszont egy idő után úgy érezné, hogy hálából többet kell adnia neki a barátságánál. Ennek ellenére nagyon kedvelte az újságírót, és mindig örült, ha látta, mert kiváló beszélgetőpartner volt. Ráadásul bármit megoszthatott vele az üzlettel kapcsolatban, hisz mióta egyedül maradt a szalonnal, Joseph végigkísérte a történeteket. Tudott a támadásokról, tudott arról, hogyan próbálják Bergmannék megfélemlíteni, és hős lovagként meg akarta védeni, Lisa azonban egyrészt féltette, hogy csúnyán ellátják a baját, ha beleavatkozik az ő ügyébe, másrészt valóban nem akart függeni valakitől, és nem akart tartozni sem. Ráadásul Joseph egy cseppet sem tűnt

olyan embernek, aki elbánik egy verőemberrel, sőt... Így a lány egyenesen visszautasította a segítséget, ugyanakkor szívesen beszélgetett és mesélt a férfinak a szalon ügyes-bajos dolgairól.

– Most érkeztem haza Rómából, és egyenesen idesiettem. Mondja, jól van? Nem történt semmi, mióta nem jártam itt? – Az újságíró hangjában aggodalom csengett. Hátrasimította ritkás haját, a keze mintha remegett volna.

A lány magában elmosolyodott, és arra gondolt, vajon mihez kezdene ez a kedves kis ember, ha egy durva gazfickóval kerülne szembe, és arra jutott, hogy bizonyára bátran szembeszállna vele, de aztán ő húzná a rövidebbet...

– Nos, semmi említésre méltó, ha nem számítjuk azt, hogy az egyik reggel nagy halom lócitromot találtam az ajtóm előtt. Próbálnak megzavarni, elvenni a kedvem a szalontól, de egy kupac lócitrom nem fog megfélemlíteni. És ezt nyilván ők is tudják. Ha arra gondol, hogy a személyemet érte-e valamiféle bántás, megnyugtatom, hogy nem. A legutóbbi eset óta körültekintőbb vagyok, és sötétedés után nem megyek az utcára. Nap közben pedig senki nem fog megtámadni a Grabenen, túl sokan járnak erre.

– Ah, ennek örülök! – sóhajtott a férfi, aztán gyorsan hozzátette: – Nem a lócitromnak, hanem annak, hogy nem inzultáltak. Aggódtam magáért, Lisa.

Joseph Winter szemében ragyogott a szerelem. A lány bólintott, aztán a próbaszoba felé pillantott.

– Megkínálnám egy teával, de nincs itt Tilda, és tudja, nem lenne illendő kettesben maradnunk egy szobában.

– Itt is kettesben vagyunk – nézett körül a férfi.

– Igen, de itt bárki láthat bennünket. Ez egy üzlet. De ha hátulról bukkanunk elő, és ezt valaki észreveszi...

– Igaza van. Így is elég bántást kap, nincs szükség aljas pletykára is – értett egyet a férfi. – Egyébként is mennem kell, mert

egy barátom és a társa érkezik Rómából, akiknek meséltem az ön szalonjáról. Apám házában szállnak meg, fogadnom kell őket.

– Mesélt nekik a szalonról? De miért? – lepődött meg a lány, és látszott, hogy nem érti, mi köze Winter barátainak az ő ruhaüzletéhez.

– Jómódú kereskedők, és kelmékkel foglalkoznak. Amikor elmondtam, hogy a kedves barátnőm milyen forradalmi varrodát vezet, Marcetti báró, a barátom megjegyezte, hogy szívesen tesz ajánlatot, mert gyönyörű, és kedvező árú ruhaanyagokat hajóznak be Ázsiából.

Lisa összehúzta a szemét, és elgondolkodva nézett Winterre.

– Az én apró szalonom miatt jöttek Bécsbe?

A férfi elmosolyodott.

– Szívesen mondanám, hogy igen, de nem. Teljesen más üzletet bonyolítanak, ugyanakkor örömmel megismernék az első „rögtönruha” szalont, és persze a tulajdonosát. Ha megengedi...

– Ha ön szerint van értelme... És ha jó áron tudnék különleges kelmékhez jutni, az fellendítené az üzletet. Főleg egyedi színekkel, mintákkal... – morfondírozott hangosan a lány.

– Ismerje meg Marcetti bárót, és eldöntheti, megfelel-e az ajánlata vagy sem. Én tűzbe teszem érte a kezemet.

– Rendben, de szóljon előre, ha meglátogatnak, hogy felkészülhessek – bólintott Lisa. Tetszett neki az ötlet, hogy új kelméket próbáljon ki. A hölgyek rajonganak az újdonságokért, ráadásul Joseph Winterben teljesen megbízott. Tudta, hogy nem mutatna be neki olyan embert, akit nem tart nagyra.

– Akkor megyek is. – hajolt meg az újságíró. – Örülök, hogy jól van. Üzenek, hogy mikor tesszük tiszteletünket. – És mosolyogva lépett ki a szalon ajtaján.

Lisa utána nézett, majd közelebb ment az ablakhoz, és ismét a Grabent fürkészte. Várta azt a Brennert, de egyelőre nem érkezett. Winternek nem említette a cikket, meg akarta lepni

vele, és amíg ő nem látta, nem is akarta senkinek beharangozni. Olyan érzése volt, ha elkiabálja, akkor valami balulsúl el.

Erőszakkal fordította el magát a kirakatüvegtől. Mégsem bámulhatja egész nap az utcát, különösen, hogy az arra járók valószínűleg nem tudták mire vélni, hogy ott ácsorog, mint egy próbababa.

A pult felé sétált, amikor ismét csilingelt az ajtó kis csengője. Megpördült, és széles mosollyal pillantott az érkezőre. Egy harminc éves körüli sötét hajú hölgy és a komornája lépett be. A hölgy arca inkább különös, vagy különösen vonzó volt, mint szép, hatalmas, kifejező kék szemekkel, mely érdekes kontrasztban állt sötét, sűrű szemöldökével, telt, a szabályosnál szélesebb ajkakkal, nem kicsi, de egyenes orral és tejfehér, hibátlan bőrrrel. Magas arccsontját rózsaszín pír emelte ki, a fülében meglepően nagy, smaragd színű függő fityegett. Nagyon előkelőnek látszott, a ruhája a legújabb párizsi divat szerint készült, a kalapja pedig olyan hetykén állt súlyos kontyán, hogy nagy bátorság kellett a viseléséhez. Elegáns volt, de nem visszafogott: inkább nagyvilági. Igazi társasági hölgynek látszott, aki szeret kitűnni a tömegből, és nem törődik azzal, hogy mások mit gondolnak a külsejéről. A ruhája szögletes kivágása mélyebb volt, mint amit általában napközben viseltek a nemes asszonyok, Lisát mégis inkább a kesztyűje lepte meg, mely a legfinomabb szarvasbőrből készült. A színe egészen természetesnek tűnt, mint amit nem festettek, és elméletben semmiképpen nem passzolt volna a smaragd selyemruhához, ezen a nőn azonban mégis lenyűgözően mutatott. A hölgy teljes egészében lenyűgöző volt, mágnesként vonzotta a tekintetet, de az ember nem tudta volna megmondani, hogy pontosan mit bámul rajta és azt sem, hogy valójában különösen szép-e, vagy annyira érdekes, hogy már vonzó.

– Üdvözlöm! Lisa Rosen vagyok, a szalon tulajdonosa – mutatkozott be mosolyogva a lány, mire a hölgy szeme felcsillant.

– A szalon tulajdonosa? – Kissé hitetlenkedve kérdezte, de látott rajta, hogy tetszik neki Lisa határozottsága.

– Igen. Édesapámtól örököltém, én viszem tovább az üzletet.

A hölgy bólintott, majd a kék ruhához lépett, és alaposan szemügyre vette.

– Ez kinek készült? Nagyon mutatós darab.

– Annak készült, aki megveszi. Bármilyen alakra ráigazítható – magyarázta a lány, és ő is közelebb lépett a babához.

– Egy párizsi divatlapban láttam hasonlót, az adta az ötletet a fazonhoz.

A hölgy egyenesen Lisa szemébe nézett.

– Maga varrt egy ruhát anélkül, hogy megrendelése lett volna rá?

– Nem is egyet – mutatott a háta mögé a lány, ahol a többi félkész öltözet lógott. – Ezeket a ruhákat mind meg lehet vásárolni, és én méretre igazítom.

– Valóban? – álmélkodott a hölgy. – Ahogy látom, több is lóg ott hasonló fazonban.

– Igen – bólintott Lisa. – Rögtönruhának hívom. Két nap alatt elkészítem annak, aki szeretné.

– Két nap? – döbbsent meg a látogató, szinte eltátotta a száját. – Két nap? – ismételte újra.

– Bizony.

– Na, de... akkor másoknak is lesz pontosan ugyanolyan ruhájuk... vagyis egy bálban akár összetalálkozhatnak a saját ruhámmal, csak mások.

– Ez igaz – ismerte el Lisa. – De két nap alatt elkészül. És az ára is kedvező.

– Nem örülnék, ha egy ünnepségen vagy egy bálban mások is ugyanolyan ruhát viselnének...

– Arra meglehetősen kicsi az esély, hisz csak három készül minden modellből. Meglepne, ha mind a hármat olyan hölgy venné meg, aki ugyanazokon az eseményeken vesz részt. De megértem, hogy ez zavarja önt. Ugyanakkor egy kis rafinériával egyedibbé varázsolható. Egy stóla, egy öv máris megkülönbözteti a többitől. De egy különleges kesztyű is változtat az összhatáson – pillantott a lány a hölgy kesztyűjére.

A nő körbejárta a babát, megtapogatta az anyagot.

– Tehát, ha én ezt megrendelem, akkor holnaputánra elkészül?

– Pontosan – bólogatott Lisa.

– Hihetetlen. És az is, hogy teljesen egyedül vezeti ezt a szalont. Kicsit szokatlan, de üdítő...

– Köszönöm – mosolygott a lány. – Megkínálhatom teával és süteménnyel?

A hölgy Lisa szemébe nézett, és egy kis ideig nem szólalt meg.

– Tudja, mit? Elfogadom. És megveszem ezt a ruhát. Igazítsa rám!

Lisa úgy bólintott, mintha a világ legtermészetesebb dolga lenne, hogy egy előkelő hölgy hirtelen megveszi az egyik ruháját, de szíve szerint ugrált volna örömében, hisz ennél jobb hírverésre nem is volt szüksége.

– Kérem, fáradjon velem a próbaszobába – mutatott az ajtóra.

– És addig ki marad itt? – pillantott körbe a hölgy.

– Senki – vont vállat finoman a lány.

– Fel kellene vennie egy eladókisasszonyt...

– Igen, de még nem engedhetem meg magamnak. Remélem, rövidesen...

Lisa csengetett Tildának, aki szinte azonnal belépett, majd hamarosan hozott egy kancsó teát és egy tál frissen sült kekszet. Minden reggel megsütötte ezt a süteményt, ez is a feladatai közé tartozott. Meglepően elfogultan töltött: őt is elbűvölte a hölgy. Lisa magában azt találgatta, ki lehet, és úgy gondolta, talán egy

grófnő vagy bárónő, mert a viselkedése, a tartása arra vallott, hogy parancsoláshoz szokott. Tilda fél szemmel jól megnézte a komornát is, aki csinos fekete ruhát viselt fehér gallérral, míg ő jóval egyszerűbb szürke pamutruhát.

Lisa is felmérte magában, hogy ha a jövőben ilyen hölgyek tévednek be hozzá, fel kell öltöztetnie Tildát: varrnia kell neki is egy csinos egyenruhát.

A hölgy kortyolt a teából, de a kekszhez nem nyúlt.

– Nos, akkor talán kezddhetnék is. Még máshol is várnak... – állt fel, és a tükör elé lépett.

Lisa felpattant, és a szalonba sietett a ruháért. Intett Tildának, hogy zárja be az üzletet, nehogy meglepje őket valaki, aztán segített a vásárlónak alsóruhára vetkőzni. Megállapította, hogy a hölgy igazán csinos és sportos alkat, egy cseppet sincs elhízva, elpuhulva, a kék ruha csodásan fog mutatni rajta. Tilda segítségével ráadta a ruhát, aztán betűzte a derékrészt és a hátat.

– Készen is vagyunk – jegyezte meg, majd segített a vetkőzésnél, aztán az újra öltözésnél. – Két nap múlva elkészül a ruha. Hová küldethetem?

– Eljövök érte... talán választok hozzá egy övet is – igazította meg a ruháját a tükör előtt a hölgy. – Akkor holnapután... – mosolygott, biccentett, és nyomában a komornával kisuhan a szalonból. Lisa hosszan nézett utána.

– Ki lehetett ez? – motyogta maga elé.

– A császár szeretője... – lehelte Tilda.

– Ugyan már! A császár imádja a császárnét! Nem tart szereőt! – csattant fel a gyanúsításra Lisa.

– Mindenki tart szeretőt... – vont a meg vállát a lány, aztán összeszedte a teáskészletet, és kivitte a konyhába.

– Inkább egy grófnő... – csóválta a fejét Lisa. – Hátha elégedett lesz, és másoknak is elmondja...

Aztán elkezdte fejben tervezgetni Tilda új egyenruháját, hogy megfelelően fogadhassa az arisztokrata hölgyeket.

Nella Rivera szabadságra vágyott. Ez a vágy épp ellentétben állt pillanatnyi helyzetével és a jövőjéről alkotott elképzeléssel, ami leginkább Schillingsfürst hercegnő elképzelése volt, mintsem az övé, habár tudta jól, számára a felemelkedés egyetlen módja, ha jól megy férjhez – és ő fel akart emelkedni. Társadalmilag, természetesen. Hozományt a hercegnő ígért neki, de címet, rangot nem adhatott. Azt csak a megfelelő férj adhatta, és ő vágyott rá, hogy olyan tisztelet vegye körül, amilyen az arisztokrata hölgyeket. Olyan házban éljen, mint az arisztokrata hölgyek és olyan fogadásokat, bálokat rendezhessen, mint a már említett arisztokrata hölgyek. Ünnepezt dáma akart lenni, nem egy vidéki kastélyban raboskodó feleség, aki évente szüli a kis bárókat, közben pedig elhízik, leromlik az egészségi állapota és besavanyodik, mint az eltett uborka. Nella nagyravágyó lány volt. Már gyerekként is úgy érezte, a mocskos ház és az apró lakás, ahol felnőtt, valami tévedés lehet: ő nem tartozik oda, másra hivatott. Azt gondolta, ő talán nem is lehet Christina és Leona testvére: annyira más volt, mint ők, annyira másképpen látta a világot. Christina mindig másokon segített, Leona végtelenül okos volt – de sajnos, mint kiderült, megőrült –, ő azonban csillogást akart, élvezni akarta az életet, amit pénz nélkül nem lehet, így pénzt kellett szereznie. És rangot. Különösen rangot. Rádöbrent, hogy tulajdonképpen a legjobb megoldás az lenne, ha egy igazán öreg emberhez menne feleségül, aki remélhetőleg hamar meghal, ő megörökli a vagyonát, a címét, majd vígözvegyként úgy él, ahogy neki tetszik. Wilhelm von Königstein

ebből a szempontból nemigen volt kíváncsú férjfelölt: túl fiatal volt a halálhoz. És bár a jóképűsége vitathatatlan, Nella úgy érezte, megölné mellette az unalom, és épp az az évente örököst szorgalmazó tenyészkanca lenne, aki nem akart lenni.

Néhány hete már kifejezetten unatkozott, és bár tudta, pont ugyanígy unatkozik minden hajadon Bécsben, ő már sokkal többet tapasztalt a világból, mint az úrilányok az ő korában. Ő ugyanis nem volt úrilány, legalábbis születését tekintve, és olyan kalandokat és olyan szerelmeket élt át, amiről csak a regényekben olvashatnak a sápadt kisasszonyok, akik érintetlenül állnak az oltár elé. Nella egyáltalán nem volt érintetlen, de ezt a tényt természetesen esze ágában sem volt közölni a jóvendőbelijével. A nászéjszakán pedig, tudta, remekül eljátssza majd a zavarodott szűzlányt, egy kis fiola vér pedig bizonyítja ártatlanságát.

Vágyott az ölelésre, de két okból sem kockáztathatta meg, hogy szerelmi kalandba bonyolódjon. Az egyik, hogy esetleg híre megy, és akkor a házassági reményeit a sutba vághatja, a másik pedig, hogy a hercegnő észreveszi, és egyszerűen kiteszi a szűrét. Emellett úgy látta, hogy az osztrák urak végtelenül merevek, túl világos a bőruk, túl szőke a hajuk, és halvérűek a szenvedélyes olaszokhoz képest. Talán a magyarokkal lehetett volna valamit kezdeni, de azok meg folyton a csizmájukat csapkodják össze, tüzes tekintettel bókolnak, valahogy mégsem tudnak jól udvarolni. Hiányzik belőlük az olaszok huncutsága és temperamentuma, nem elég forró a vérük. Egyre gyakrabban gondolt rá, hogy hazatérne Rómába, de ott csupán egy szoba várta volna a nővére intézetében, illetve egy tanári állás, vacak apanázs, amiből még egy szebb ruhára sem telne. Christina megelégedett a sötét ruháival, őt sosem érdekelte a pompa, és azt gondolta, hogy Nellának sem kellene ennyit foglalkoznia a külsőségekkel. Ezért a lány szinte rögtön elvetette a hazaköltözés lehetőségét, hiszen

ott sem bálókba, sem színházba, sem sétakocsizni nem jártak, tulajdonképpen az intézet lakóin kívül alig találkoztak mással. Nella úgy vélte, ezzel az erővel egy kolostorba is beköltözhetne, úgyhogy inkább unatkozik Bécsben, ahol néha legalább történik valami, mint hogy elássa magát a nővére iskolájában.

Két nap múlva lesz az a bizonyos színelőadás, ahová Königstein meghívta őket. Nella úgy várta, mintha élete első báljára lenne hivatalos. Reménykedett, hogy érdekes embereket lát majd, főleg érdekes férfiakat, akik talán felfigyelnek a szépségére. Igaz, hogy az első bécsi bálja után sorban kapták az úriemberektől a vizitkártyákat, de egyik sem volt alkalmas férjjelölt, így a hercegnő válogatott, végül csupán Königstein maradt. Így a látogatások száma is megritkult, Nella pedig gyakorolhatta a hímzést, társaloghatott a hercegnővel teázás közben, vagy kikocsizhatott vele, ha épp kedve szottyant rá.

– A Szapphót játsszák, képzelje. Ismeri? Bizonyára nem. Jó ideje nem volt már színen ez a darab, de most azt játsszák, és valóban Mitzi Dahl a főszereplő. Ő lesz maga Szapphó! – lépett be a szalonban lelkesen, egy színlapot lobogtatva a hercegnő.

– Szerelmes darab? – pillantott rá a papírlapra a lány, amit az asszony a kezébe nyomott.

– Mondhatni... inkább tragikus, végzetes dráma, de mind-egy, miről szól. Ha Fraulein Dahl a címszereplő, csakis kiváló lehet. Egyébként az a Grillparzer igazán tehetséges író, egyszóval bizonyára a darab kiváló lehet.

A hercegnő úgy beszélt Szapphóról, mintha Nellának ismernie kellene, de a lánynak fogalma sem volt róla, ki lehet. Sosem hallott róla, és valójában nem is érdekelte különösebben, mégis rákérdezett, nehogy a színházban jöjjön zavarba. Kissé pironkodott tudatlansága miatt, pedig tudhatta volna, Katharina von Schillingsfürst előtt nincs szükség arra, hogy műveletlenségét takargassa, hisz ő tudta, honnan jött.

– Nos, Szapphó híres leszboszi költőnő volt az ókorban, akinek verseit dicsőítették, és az olimpiákon babérkoszorúval jutalmazták csodálatos sorait, mert abban az időben a költők is versenyeztek... – A hercegnő itt egy pillanatra elakadt. – Azt tudja, mi az az olimpia?

Nella megrázta a fejét és már bánta, hogy rákérdezett, mert tudta, hogy most hosszú-hosszú előadást kell meghallgatnia az ókori leszbosziak különös szokásairól.

4.

Laurentino Marcetti már csaknem bánta, hogy kocsival és nem lóháton, vagy méginkább vasúton indult útnak. Különösen, hogy Rizzót meglehetősen idegesítő útítársnak gondolta, és a hintóból nemigen volt menekvés, míg lovon előre ügethetett volna, a vonaton pedig egyszerűen átül máshová, ha túlságosan tépázza az idegeit a segédnyomozó. Így azonban végig kellett hallgatni a társa összes gálánsnak cseppet sem nevezhető kalandját, Marco Fiorével megesett nyomozásait, melyekben természetesen ő volt a hős, és persze minden bűnügyben akadt egy csodálatosan gyönyörű nőszemély, aki érte epedezett. Marcetti pontosan tudta, hogy Rizzo beszámolóit nyugodtan eloszthatja kettővel, ha nem hárommal, habár a mesélő úgy adta elő a történeteit, hogy egyértelműen maga is elhitte, micsoda legendás esetekben jeleskedett. A báró tehát nagy megkönnyebbüléssel pillantott ki a kocsi ablakán, amikor az megállt a Ring egyik csinos, bár nem hivalkodó palotája előtt. Még utójára rászólt a társára, hogy fogja vissza magát, mostantól úriemberként kell viselkednie, és a történeteit is válogassa meg, ha társaságban beszélget, ugyanis az arisztokrácia ritkán vevő a fennhéjázó, hihetetlen mesékre.

– Ha jól tudom, nem arisztokrata családhoz érkeztünk – jegyezte meg a segédnyomozó, mire Marcetti összevonta a szemöldökét.

– A gazdag polgárok sem vevők az ostoba történetekre, különösen azokra nem, amik minden diszkréciót mellőznek. Jobb körökben nem teregetik ki a nőügyeiket a férfiak.

– Dehogynem! – nevetett fel Rizzo. – Az ön gentleman klubjában másról sincs szó, ignore Marcetti. Sőt! Szemmel láthatóan művelik az indiszkréciót az urak a kóristalányokkal, meg a színésznőcskékkal. Gondolja, hogy az osztrákok mások?

– Mások. És nem mindegy, hogy egy férfiklubban vagy egy előkelő társaságban vagyunk. Mindennek megvan a helye, a gáláns kalandok kibeszélése nem egy bálon vagy színházban vagy esetünkben a vendéglátónk által szervezett vacsorán történik. Megértette? Viselkedjen úgy, ahogy elvárható egy úriembertől. Azt mondta, tudja...

– Rendben, megértettem – emelte fel a kezét Rizzo. – Nem emlegetem a kalandjaimat. Valójában nem is tehetném, végtére is kereskedőnek álcázom magam, és a legtöbb történetem a nyomozói munkámhoz kapcsolódik.

– Akkor hajtassunk be! Már nagyon vágyom egy fürdőre – bölintott Marcetti.

Az épület nagy, kétszárnyú, boltíves kapuja a kocsis kopogására kinyílt, majd a hintó behajtott rajta. Egy kisebb udvarban találták magukat, mely épp akkora volt, hogy egy hintó meg tudott fordulni benne. Marcetti nem várt a kocsisra, azonnal kiszállt, amint a batár megállt. Alig várta, hogy stabil talajt érezzen a lába alatt. Egy komornyikszerű férfi várta őket a palota magas, fehér, szépen ápolt ajtajában, meghajolt, és épp mondott volna valamit, amikor Joseph Winter szélesre tárt karokkal sietett ki a házból, és két kézzel megragadta a báró jobb kezét.

– Drága barátom! Tudtam, hogy eljössz, nem hagysz cserben. Már nagyon vártalak.

Ekkor pillantott a kocsi mögül felbukkanó Rizzóra.

– A társam, helyettesem, Salvatore Rizzo. Ő lesz a segítségünkre – húzta el a kezét Marcetti.

– A társad? – kacintott mosolyogva Winter.

– Nos, pillanatnyilag a kelmekereskedelem ügyében... – bólintott a báró.

– Mindent értek – lett még szélesebb a vendéglátó mosolya. – Édesapám már várja, hogy megismerjen. Gyertek, előkészítetünk két szobát, ahol minden kényelmetek meglesz.

– Én egy fürdőre és valami tisztességes ételre vágyom. Az útmenti kocsmák kínálata nem éppen parádés.

– Ezt tudom, és mire rendbe hozzátok magatokat, a vacsora is tálalva lesz – készségeskedett Winter.

Rizzo meg sem szólalt. Úgy tűnt, nagyon komolyan vette a báró figyelmeztetését, pedig Marcetti úgy sejtette, szíve szerint egy üveg jó bort kérne, hozzá pedig kísérőnek néhány grappát, vagy amit az osztrákok isznak. Magában elmosolyodott, és arra gondolt, a társának komoly lemondásokkal fog járni az úriemberség.

Joseph Winter elküldte a komornyikot, hogy szóljon a cselédeknek, hordják fel a szobákba a csomagokat, ő maga pedig vezette a két vendégét. Miután Rizzót elhelyezte egy egészen fényűző szobában, megmutatta Marcetti lakosztályát. Ő ugyanis nem csupán egy szobát kapott, hanem kettőt: egy hálót és egy nappalit, mely pompás berendezésével megállta volna a helyét bármelyik főnemesi kastélyban.

– Micsoda vendéglátás – mosolyodott el most már a báró is, aki mindig is értékelte a kivételes bánsámódot, itt pedig abban volt része.

– A barátomnak a legjobb jár – biccentett Joseph. – Hanem van-e terved?

– Mindig van tervem. Először is fürdök, majd bekapok valamit, aztán végre rendes ágyban alszom.

– Tudod, hogy értem...

– Tudom. Holnap megmutathatnád a kekeckedő szabók szalonjait, és jó lenne, ha a házukhoz is elkocsizhatnánk.

– Nem tudom a lakcímüket...

A báró megcsóválta a fejét.

– Ugyan, Joseph, újságíró vagy! Nem okozhat gondot néhány cím kiderítése. Vagy igen?

– Nos... reggel ráállok az ügyre... – bizonytalankodott kicsit Winter, de aztán határozottan bólintott. – Kiderítem délre.

– Utánanézek ezeknek a szabóknak... Aztán be kellene mutatnod Fraulein Rosennek, mint Olaszország legjobb kelmekereskedőjét. De ezt már megbeszéltük. Remélem, hogy a hölgy elég érdekesnek találja majd az ajánlatomat, és a barátságába fogad. Talán meghívhatnád ebédre, ahol mi is részt veszünk...

– Igen... remélem, hogy igent mond. Ha miattam nem is, miattad esetleg...

– Ne légy már ilyen kishitű!

Marcetti magában azt gondolta, a lány nem lehet túlzottan különleges, ha Joseph Winter esélyt érez a szerelmére, így elképzelte egy középszerű, kissé pufók, pirosposzgásarcú, hirtelenszőke leányzót, aki kedves, egyszerű és cseppet sem érdekes.

– Nem vagyok kishitű, csak realista. Viszont holnap estére színházjegyünk van, csak hogy tudd. A Szapphót játsszák, Mitzi Dahl főszereplésével.

– Mitzi Dahl? Ő valami ismert színésznő itt?

– Nem csak itt, még Franciaországban is. Nagyon híres és gyönyörű. Még nem is hallottál róla?

– Nem. Kellott volna?

– Nem gyakran jársz színházba...

– Nem. Nem az én szórakozásom.

– Hát most az lesz, mert így ismerheted meg az előkelő bécsieket. Mind ott lesz, hogy újra láthassa Mitzit és főleg a Szapphót, amit már évek óta nem játszottak.

– Pompás. Tehát ezt találtad ki, hogy bevezess a megfelelő körökbe?

– Ez az első és leginkább feltűnésmentes lépés. Nem gondolod?

– Igaz – bólintott a báró. Már szívesen kitette volna a barátja szűrét, hogy végre lemoshassa magáról az út porát, de Winter láthatóan nagyon jól érezte magát a társaságában. – Szólnál kérlek egy cselédnek, hogy készítsen nekem fürdővizet?

– Persze – tért észhez Joseph. – Azonnal küldök valakit.

Marcetti végre egyedül maradt, és körülnézett. Kicsit nőiesnek, de egészen lenyűgözőnek találta a két szobát. Rajongott a szépért. Minden szépségért. Mindenért, ami fényűző. A saját palotáját is úgy rendeztette be, hogy minden szegletében látszódjon, gonddal, kiváló anyagokból, drága kelmékkel, még drágább fával és márvánnyal dolgoztak az építők. Az arany pedig olyan elengedhetetlen volt számára a kárpitok, függönyök, a stukkók, és a dísz tárgyak tekintetében, mint egy falat kenyér.

Hamarosan megfürödhetett, és végre tiszta ruhát válthatott. Elégedetten vette szemügyre magát a hálószoba nagy tükrében. Fess volt. Nem is akármennyire. És bár az arcát nem jellemezték szabályos vonások, összességében a természetével, a válla szélességével vonzóan férfias jelenségnek gondolta magát, bár ez egy cseppet sem érdekelte. Magában már többször megállapította, egy férfit a hatalom tesz vonzóvá, nem a szépsége. Lehet bármilyen jóképű egy rakodómunkás, ha nem telik neki rendes ruhára, ha nincs egy garasa se. Így a hatalma is egyenlő a nullával, mert hatalmat a vagyon ad. Elsősorban. És persze a természet. A pénz mellett erős, határozott kiállás is kell, hisz a hatalmat nem csak birtokolni, de gyakorolni is szükséges ahhoz, hogy megmaradjon. Marcetti a hatalmat tartotta a legfontosabbnak a férfierények közül. És neki volt hatalma. Az elegáns ruha, a tartás, a jó modor ahhoz kellett, hogy ezt mások is észrevegyék.

A bárót a szalonba vezették, amely különösen hangulatosnak tűnt a finom bútorokkal, tükrökkel, a kandallóval és a menyeyezetről függő többszáz kristályból összeállított csillárral, mely megvilágította a halványzöld-arany falikárpitot és ezerszeresen verte vissza fényét a szépen megmunkált keretben lógó tükrökről. A falat festmények díszítették, melyek közül egy különösen megragadta a férfi figyelmét: egy erős alkatú, királynői tartású, szigorú tekintetű nőt ábrázolt, aki darabossága ellenére mégis előkelőséget és kellemet sugárzott. Elgondolkodott rajta, ki lehet ez az asszony, majd arra jutott, hogy feltehetően Joseph nagynya, habár a barátja egy cseppet sem hasonlított rá.

Rövidesen megérkezett Winter is, majd Rizzo, aki szépen kiöltözött a vacsorához – Marcetti, legnagyobb meglepetésére, semmi kivetnivalót nem talált benne. A komornyik töltött nekik egy italt, aztán belépett a szalonba egy idősebb úr, akiről a báró azonnal tudta, hogy a barátja édesapja, annyira hasonlított rá. Alacsony, vékonyka, görnyedt hátú, pofaszakállat viselő, ősz férfi volt, de a fiával ellentétben tekintélyesnek tűnt, ami nyomban alá is húzta Marcetti korábbi gondolatát, miszerint a hatalom a vagyon folyománya, és tudvalévő volt, hogy Herr Winter igen gazdag bankár.

– Nagyon örvendek, hogy végre megismerhetem a fiam olasz barátját – nyújtotta a kezét Marcetti felé, aki tisztelettel fogadta el a kézfogást.

– Számomra az öröm, hogy megismerhetem, Herr Winter.

Ezután bemutatta Rizzót is, aki szerencsére az elvárásoknak megfelelően viselkedett.

– És mi járatban vannak Bécsben? A háború miatt most nem sok olasz fordul meg nálunk...

Herr Winter arcán nem látszott mosoly, a báró úgy gondolta, hogy nem rajong az ötletért, hogy két ellenséget kell elszállásolnia.

– Kereskedők vagyunk, és új üzleti lehetőségeket keresünk.
– Nem lesz könnyű dolguk. Itt nem nagyon kedvelik az önök nemzetét.

Marcetti megvonta a vállát.

– Az üzlet, az üzlet. Én nem vettem részt a háborúban, nem öltem meg senkit, soha nem volt semmi problémám az osztrák emberekkel. Azt remélem, ez így is marad.

– Nem harcolt? Hisz fiatal, életerős férfi... Kivonta magát a hazája szolgálatából?

Ahogy az idősebb Winter a kérdést feltette, Marcetti számára egyértelművé vált, hogy egyrészt helyteleníti a viselkedését, másrészt gyávának tartja, harmadrészt még erősebben utálja a helyzetet, amit a fia teremtetett azzal, hogy két olaszt hozott a házába. Meg is fogalmazódott benne, hogy talán jobb lenne inkább szállodába költözni.

– A vacsora tálalva! – mentette meg a pillanatot a komornyik, így a bárónak nem kellett szabadkoznia amiatt, hogy nyúlszívű módjára eszében sem volt harcolni a hazájáért. Egyébként sem azért nem harcolt, mert félt, hanem azért, mert az egész háborút végtelen nagy ostobaságnak tartotta. Mivel a bárói címe megvédte a sorozástól, így kihasználta, hogy nem kell sárban, mocsokban menekülnie a golyók elől.

Az étkező is roppant impozáns volt, a hosszú, fényesre politúrozott asztalon gyertyák világították meg a láthatóan gondosan összeválogatott porcelán étkészletet, középen a virágdísz aznapi friss, színes virágokból készült. Amint a férfiak megálltak a székekünnél, megérkezett a ház asszonya, aki nem volt más, mint a grandiózus hölgy a festményről, Frau Winter, aki olyan szigorúan nézett végig a társaságon, hogy ha a háborútól Marcetti nem is félt, ettől a nőtől inába szállt a bátorsága.

– Üdvözlöm a vendégeinket! – foglalta el a helyet az asztalfő mellett.

Marcetti már értette a barátja félénkségét és meghunyászkodását. Arra gondolt, ha őt ilyen asszony nevelte volna, lehet, hogy bátoratlan, határozatlan férfi vált volna belőle is. Már csak azt csodálta, hogy Joseph nemet mert mondani, amikor az apja arra ösztökölte, hogy bankár legyen.

Megérkezett a pazar első fogás, majd a második, és senki nem szólt egy szót sem. Csupán az evőeszközök koppantak, csilingeltek, a borospoharakat töltötték újra a cselédek.

– Mit is mondott, Herr Marcetti, mivel foglalkozik? – fordult Frau Winter a báróhoz.

– Kereskedő vagyok, asszonyom. Egy expot-import vállalatom van és egy több hajóval rendelkező hajózási cégem.

– És ez egy jövedelmező vállalkozás?

Frau Winter nem kertelt: könnyedén turkált a báró zsebében. Csak ebből látszott, hogy nem arisztokrata. Egy nemesember soha nem kérdezne rá egy másik jövedelmére.

– Igen, asszonyom, nagyon jövedelmező. Olaszország egyik legnagyobb kereskedelmi vállalatát tudhatom a magaménak.

– Örökölte? – folytatta a kíméletlen és tolakodó faggatást Frau Winter.

– Nem, asszonyom, magam építettem lépésről, lépésre.

– Na, erről beszéltem, Joseph. Erről – pillantott szigorúan a fiára az asszony. – Hogy vannak emberek, akik nem a szüleik halálára várnak, nem bolondságokba fognak, mint a firkálgatás, hanem a jövőjüket építik. Okosan. Te meg! Te meg elmentél firkászni, és annyit keresel, mint egy... mint egy... kocsis.

– Anyám, kérlek...! – vörösödött el Winter.

– Jól van! – legyintett az anyja. – Nem érdemes felzaklatni magam. Inkább együnk!

És az este továbbra is társalgás nélkül folyt, az evőeszközök, tányérok, poharak csilingelésén kívül más hang nem hallatszott az étkezőben. Marcetti egyre biztosabb volt abban, hogy amilyen gyorsan csak lehetséges, szállodába költöznék, mert ez a családi légkör a remek ételek ellenére megfeküdte a gyomrát...

Lisa Rosent aggodalommal töltötte el, hogy az újságíró nem jelentkezik. Nem is a dicsérő cikk miatt érzett feszültséget, sokkal inkább az aggasztotta, hogy a rajzai nem kerültek vissza hozzá. Nem gondolta, hogy a férfi becsapta, inkább az járt a fejében, hogy a sok munkája miatt nem jutott ideje rá, hogy benézzen a szalonba. A *Wiener Mode* aktuális lapszáma még nem jelent meg, de Brenner azt ígérte, a kiadás előtt meglátogatja. Ám már két nap eltelt a beszélgetésük óta és az újságíróról semmi hír nem érkezett. Pedig Lisa már elképzelte, ahogy két oldalon keresztül bemutatásra kerül a Rosen Szalon, illusztrálva a csinos rajzokkal, inspiráló leírással különös ötletéről, a „rögtönruháról”, és a cikk hatására özönlik majd a vásárlók serege... De nem történt semmi. Már-már azon morfondírozott, hogy elmegy a divatlap szerkesztőségébe, és visszakéri a rajzait, ha már Brennernek fontosabb dolga akadt, végül azonban a gondolatait elterelte az ajtó csilingelő csengettyűje, ami jelezte, hogy új vásárló érkezett. Nagy öröme az ajtóban az előző napi gyönyörű hölgy jelent meg a komornájával, aki nem kért kiszállítást, és akit titokzatos grófnőnek vagy bárónőnek nézett, miközben Tilda biztos volt benne, hogy a császár szeretője. A hölgy most csigákban viselte a haját, mely szemtelenül kunkorodott ki apró kalapja alól, és láthatóan a szemét is árnyalta fekete szénnel, melytől még világosabb, még meglepőbb lett a kéksége. Lisa megállapította,

hogyan ez a nő igazán tudja, mivel lehet felhívni magára a figyelmet, meg sem kell szólalnia ahhoz, hogy mindenki őt bámulja, amint belép valahová.

– Üdvözlöm, asszonyom! – mosolygott készségesen a lány, és enyhén meghajtott a magat, épp csak annyira, hogy a vásárló érezze a tiszteletet.

– Fraulein Rosen!... – biccentett a hölgy. – Elkészült a ruhám? Délután hivatalos vagyok egy hercegnőhöz, szeretném azt viselni.

– Természetesen – bólintott Lisa, és a próbaszobába invitálta a nőt.

– Csodás! Akkor fel is próbálom, majd választok hozzá egy övet és egy kesztyűt is. Persze, ha van szarvasbőr...

– Hogyne, több színben ajánlhatok – mosolygott boldogan a lány, majd levette a babáról a már készen várakozó selyemruhát.

A komorna alsóneműre vetkőztette a hölgyet, aztán együttes erővel feladták rá a sötétkék selymet. Ragyogóan mutatott a ruha, mintha a vásárlóra öntötték volna, a kék pedig minden mozdulatára árnyalatot váltott, csillogott, hullámozott, akár a tenger színe napfényben. Lisa elégedetten figyelte, és a hölgy is mosolygott a tükörképére.

– Soha nem hittem volna, hogy tökéletes délutáni ruha két nap alatt elkészülhet – csóválta a fejét a nő. – Ugye tudja, hogy forradalmi újítást vezetett be?

– Csak reménykedem – sütötte le a szemét szerényen Lisa. Tudta ő, hogy az ötlete kiváló, látta, hogy gyarapodik a vásárlóinak a száma, de egyelőre a nagy haszon, a robbanásszerű fel lendülés még váratott magára.

– Nézzük meg az öveket. Milyen színt ajánl?

– Talán világoskéket... – mutatott fel egy széles égkék selyemövet a lány, mire a nő megrázta a fejét.

– Ugyan! Unalmas. Mutasson égő vöröset!

– Vöröset? – döbbsent meg Lisa, de azért elővett egy erőspiros selymet a dobozból. – Esetleg ez? – kérdezte bizonytalanul, mert számára rendkívül bizarnak tetszett a sötétkék ruhára vörös övet tenni.

– Ez tökéletes! – lelkesedett a hölgy, és intett, hogy kössék meg a derekán. – Ehhez passzoló vörös kesztyűt tart?

A lány bólintott és elővett egyet a sok szín közül, közben magában még mindig elhűlve állapította meg, hogy ilyesmit többnyire a kokottok viselnek, az úrinők sosem.

A nő lehúzta a kezéről a színtelen szarvasbőrt, hogy felvegye a vöröset. Lisa rápillantott a kezére, és meglepetésében kis híján udvariatlan hangot adott ki. A hölgy keze olyan foltos, elnyűtt és bütykös volt, mint egy parasztasszonyé. Ez a kéz nem egy arisztokrata hölgy keze volt.

A nő halvány mosollyal nézett a lányra, észrevette a rettenetet a tekintetében.

– Nos, ezért hordok mindig, minden körülmények között kesztyűt. Számítok a diszkréciójára.

– Természetesen – dadogta Lisa és újra lesütötte a szemét. Szégyellte, hogy a vásárló észrevette rajta, mennyire megdöbbsent.

– Tudja, a kéz a legnagyobb árulónk. Mindent megmutat, rajta vannak az élet nyomai, és nem lehet őket eltüntetni.

Lisa nem szólt, még mindig szemlesütve állt.

– Jó. Akkor csomagoljon be mindent – váltott témát a nő, és hagyta, hogy levetköztessék, majd felöltöztessék abba a ruhába, amiben érkezett.

Amint elkészült, a különös hölgy kiment a szalonból és beült a várakozó kocsiba, a komorna intézte a fizetést, és a csomagok szállítását.

– Megmondaná a hölgy nevét? – kérdezte Lisa, mert most már igazán kíváncsi volt.

– Nem ismerte meg? – biggyesztette le a száját a komorna.

– Meg kellett volna ismernem?

– Ő a híres Mitzi Dahl. A legnagyobb színésznő, akit csak a világ láthatott.

– Ah...! – nyögte a lány. Hallotta már a nevet, de sosem látta még színházban a híres dívát.

– Bizony – biccentett a komorna, majd kisietett az ajtón.